

Evanghelia după Matei

Capitolul 11

11:2-13:53 – Despre cauzele și consecințele respingerii autorității lui Hristos

Pășim cu reverență în cea de a treia secțiune din Evanghelie. Am identificat până acum un tipar care pare să delimiteze secțiunile mari din Evanghelie: un șir de fapte sau evenimente (o parte narativă) este urmat de un discurs MAI MARE al Mântuitorului. Discursul preia și dezvoltă tema introdusă de partea narativă. Până acum am parcurs două mari secțiuni:

- I. **1:1-7:29** - Pare a fi prima secțiune și cea mai mare care lansează de fapt întreaga carte. Tema unificatoare a părții narrative este TEMA ÎMPLINIRII SCRIPTURILOR. Isus dezvoltă această temă în predica de pe munte: pe de o parte El vine să împlinească Legea și proorocii, iar pe de altă parte cere ucenicilor Săi să împlinească ce este scris în lege și prooroci (compară 5:17 cu 7:12 și 7:24), adică voia Sa! Finalul predicii de pe munte și al secțiunii, introduce tema principală a următoarei secțiuni și anume, tema autorității sau puterii lui Isus.
- II. **8:1-11:1** – Această secțiune într-adevăr este dedicată temei AUTORITĂȚII LUI ISUS. Aceasta este demonstrată ca fiind divină (cap.8), ea este însă respinsă de autoritățile religioase ale vremii (cap.9). Isus oferă autoritatea Sa celor 12 ucenici, pe care îi trimite în lucrare. Discursul lui Isus (cap.10) dezvoltă subiectul autorității ucenicilor trimiși de EL, dar introduce și tema respingerii ucenicilor de către lume și introduce astfel se pare, tema următoarei secțiuni pe care o studiem acum.
- III. **11:2-13:52** – Secțiunea pare să explice pe de o parte CONSECINȚELE respingerii lui Isus, precum și cauzele respingerii: de ce unii Îl resping și alții Îl recunosc?

Capitolul 11

11:2-6 – Îndoiala lui Ioan Botezătorul

Parcă nici nu se putea începe mai bine o astfel de secțiune decât cu tabloul îndoielii lui Ioan Botezătorul. El ne introduce în lupta spirituală legată de ancorarea credinței unui om în Isus Hristos.

Ioan este închis în temniță. Este în suferință. Este aproape de moarte. Ioan, ca și Ilie, avea aceleași slăbiciuni ca și noi. Nu era un supraom sau un erou. Era un om slab, un fir de praf care se ancora cu credință în puterea lui Dumnezeu. Și iată că ÎNDOIALA cu privire la Isus apare și la Ioan. De unde apare această îndoială? Din temniță aude de lucrările lui Hristos. Deci, din temniță, el aude că Isus face minuni nemaipomenite și că predică Evanghelia. Dar Ioan când aude aceste lucruri, nu pare a fi întărit în credința lui, ci mai degrabă este cuprins de o îndoială.

De unde a izvorât ÎNDOIALA? Oare Isus nu trebuie să facă minuni și să predice Evanghelia? Oare aceste lucruri nu erau după Scripturi și nu ar fi trebuit să îl ajute pe Ioan să creadă și mai mult că Isus este Mesia? Și cum este posibil, ca un cunoscător al Vechiului Testament și care a primit revelații directe din partea lui Dumnezeu care l-au încredințat că Isus este Mesia (vezi scena cu botezul în Iordan al lui Isus), să se îndoiască că Isus este Mesia? Iată că este posibil! Iată că în lupta spirituală, cel rău poate strecura ÎNDOIALA în cel mai mare om/sfânt născut din femeie! Acest tablou ne avertizează în primul rând cât de puternic este războiul spiritual când este vorba să ne ancorăm credința în Isus. Dacă cel rău a reușit să strecoare îndoială în inima lui Ioan, poate strecura îndoială și în inima noastră. Este ceva dincolo de logică sau de rațiune. Este vorba de capacitatea luciferică de a ne induce îndoiala chiar dacă Cuvântul Domnului e clar și multe evidențe sunt de partea noastră. Nu a fost așa și în Eden? Șarpele a strecurat îndoiala în femeie, chiar dacă aceasta ȘTIA FOARTE CLAR ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, și avea de partea ei toată frumusețea Creatorului revelată în creație și relația Sa nemijlocită cu prima familie de pe pământ. A fost un atac spiritual, demonic, care este dincolo de rațiune și evidențele care o susțin. Ioan trăia și el un astfel de atac. Așa că departe de noi gândul să arătăm cu degetul spre el și să ne întrebăm: *Cum a putut Ioan să se îndoiască?* Să rămânem smeriți și să nu subestimăm capacitatea de amăgire a lui Lucifer care se pare că a reușit să-i facă pe îngerii să se îndoiască de Dumnezeu în ceruri, în prezența Lui.

Deci să nu ne speriem când va bate la ușa noastră ÎNDOIALA chiar cu lucruri clare din Cuvântul Său despre care Dumnezeu ne-a încredințat în multe rânduri. Să nu ne simțim vinovați, ci să ne lăsăm (ca Ioan) îmbărbătați de Protectorul credinței noastre (același Isus, acum înălțat ca Mare Preot), și să biruim/răbdăm îndoiala până LUMINA va inunda din nou ființa noastră.

Și totuși care a fost mobilul îndoielii lui Ioan? Cred că răspunsul este legat de locul unde se afla Ioan: TEMNIȚA. Nu cred că el, dacă era în LIBERTATE, auzind că Isus face așa minuni și că rostește așa predici, s-ar fi îndoit că Isus este Mesia. Îmi vine în minte următoarea idee ce ar fi putut să străbată inima lui Ioan, și anume:

- Dacă Isus are o PUTERE așa de mare, de ce nu o folosește pentru a mă scăpa din temniță? Este El cu adevărat Mesia?

Poate a fost și altceva în inima sa, dar eu deocamdată atât pot empatiza cu Ioan. Să nu uităm că el a crescut sub autoritatea Vechiului Legământ, și că Ilie, cel care îl prefigura pe el, a fost scăpat în chip miraculos dinaintea vrăjmașilor săi și dus la cer. Nu avem informații că Dumnezeu l-a înștiințat pe Ioan Botezătorul că el va muri martirizat și că va muri înainte să își împlinească Isus lucrarea și să aducă Împărăția Sa pe pământ. Este foarte posibil ca Ioan să fi sperat să fie ucenicul lui Isus, să facă parte din lucrarea Sa, să prindă ÎMPLINIREA profețiilor mesianice. Dar iată că ISUS îi contrazice așteptările. Isus are PUTEREA să îl elibereze din temniță, dar nu o face. Planul lui Dumnezeu și al lui Isus cu Ioan era altul. Ioan trebuia să moară ca martir. Care era scopul acestei morți? În primul rând pregătea în ochii poporului moartea lui Isus. Iată că, la fel ca în cazul lui Iov, Dumnezeu a îngăduit suferință în viața celui neprihănit

(Ioan) și nu a venit să îi dea o izbăvire pământească. Ei trebuiau să fie pregătiți astfel și să nu găsească o pricină de poticnire în suferințele și moartea lui Isus. În al doilea rând, e vorba de principiul pedagogiei divine în revelația progresivă a lui Dumnezeu. Fiecare etapă din planul divin a avut un personaj cheie, care era mereu chemat acasă înaintea următoarei etape, care era construită în jurul unui alt personaj cheie. Moise nu intră în țara promisă, ci Iosua ș.a.m.d. Ilie pleacă, Elisei rămâne. La fel e și cu Ioan și Isus, și apoi cu Isus și Biserica Sa. Ioan pregătea mai bine următoarea etapă din planul divin prin MOARTEA SA, decât prin rămânerea sa în viață. Dar el nu înțelegea aceste lucruri și vedea cu totul altfel, avea cel mai probabil cu totul alte așteptări de la Isus.

Dar pe când el suferă în temniță, Isus nu îi face nici o vizită, dar în schimb își folosește mărirea-i PUTERE pentru a-i ajuta pe TOȚI ceilalți din popor. În mod paradoxal, manifestarea VIZIBILĂ a puterii lui Isus devine, nu o pricină de încurajare a credinței lui Ioan, ci o pricină de poticnire. Probabil, în acel moment, ar fi fost mai ușor pentru credința lui Ioan, dacă nu ar fi auzit de minunatele lucrări ale lui Isus. Iată o mare provocare a credinței: cum reacționezi când vezi MĂREAȚA PUTERE A LUI ISUS operând cu maximă generozitate în viața celor care sunt în mod evident mai puțini spirituali ca tine, iar tu nu beneficiezi DELOC de această măreață putere? Ioan este cu siguranță MAI IUBITOR de DOMNUL și de MESIA decât tot poporul, chiar decât tot poporul la un loc. Cu toate acestea, Isus străbate toate cetățile, îi învață despre Împărăție și operează prin PUTEREA izbăvirii PĂMÂNTEȘTI: orbii își capătă vederea, bolnavii se însănătoșează, slăbănogii merg... Dar el, Ioan, este uitat în temniță... Isus nu vine să îl îmbărbăteze și nu vine cu PUTEREA SA să îl elibereze? De ce TOȚI ceilalți beneficiază de PUTEREA lui Isus, iar el nu?

Ca să îl înțelegem mai bine pe Ioan, să ne aducem aminte de plângerile din Psalmul 22:

- *„Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit, și pentru ce te depărtezi fără să-mi ajuți și fără s-ascuți plângerile mele? Strig ziua, Dumnezeule, și nu-mi răspunzi: strig și noaptea, și tot n-am odihnă. Totuși, Tu ești Cel Sfânt, și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel. În Tine se încredeau părinții noștri: se încredeau și-i izbăveai. Strigau către Tine și erau scăpați; se încredeau în Tine și nu rămâneau de rușine. Dar eu sunt vierme, nu om, am ajuns de ocara oamenilor și disprețuit de popor.” (Ps.22:1-6)*

Dilema psalmistului este că Dumnezeu a ascultat în TRECUT pe TOȚI strămoșii lui și le-a dat o izbăvire pământească în fața vrăjmașilor. Dumnezeu i-a ascultat chiar dacă aceștia erau necredincioși. Dacă din păcatele lor se întorceau către Domnul și strigau, Domnul îi asculta și-i izbăvea. Exemplul Judecătorilor este cel mai clar în acest sens. Dar Psalmistul nu striga din neascultare, ci din mijlocul unui devotament excepțional față de Domnul:

- *„Din pântecul mamei ai fost Dumnezeuul meu..”(22:10)*

Dilema devine și mai mare când citim textul ca pasaj mesianic și ne dăm seama că cel care strigă către Domnul este Însuși Mesia. Domnul a ascultat în toată istoria dinaintea Lui orice strigăt din partea încăpățânatului Israel pentru a-l izbăvi de vrăjmașii lui. Dar acum, El, Mesia, Cel fără păcat, era lăsat în mâna vrăjmașilor Săi și era înaintea morții, iar izbăvirea nu mai venea. Domnul nu-L mai izbăvea. Și atunci, inevitabil, apare întrebarea: DE CE, DOAMNE?

Ca să îl înțelegem pe Ioan să ne amintim de acele domenii din viața noastră, în care Domnul intervine în viața tuturor celor de lângă noi pentru a le da o izbăvire pământească, dar la noi nu intervine deloc. De exemplu, nașterea unui copil. Dumnezeu intervine prin puterea Sa pentru a dăruia o nouă viață în mai toate cuplurile pe care le cunoști. Intervine cu maximă generozitate și în cuplurile care nu-l cunosc pe Domnul, și în cele care decid apoi să facă avort, în cuplurile celor care se ceartă, care nu-și doresc copii, care nu s-au rugat la Domnul pentru copii, care vor distruge mai pe urmă personalitatea copiilor prin violența și abuzurile lor. Dar, la acest capitol, Isus nu te vizitează și tace. Și îți dai seama că nu e vorba de destin, ci de voia Sa. Isus nu a vrut să îl viziteze pe Ioan în temniță și nu a vrut să îl elibereze. Parcă i-a făcut în ciudă cu manifestarea puterii Sale de care a beneficiat și cel mai amărât păcătos din Israel. Isus îi arată lui IOAN că ARE PUTEREA, dar că pur și simplu NU VREA să intervină. E mai ușor să crezi fără să vezi atât de clar PUTEREA CARE TE POATE izbăvi. Dar e mai greu să VEZI PUTEREA LUI ISUS în PREZENTUL tău istoric, și totuși să continui să crezi în ISUS chiar dacă această PUTERE nu o folosește și în dreptul tău. Acesta a fost testul lui Ioan. Iată de ce apare problema îndoielii. Dar oare TĂCEREA LUI ISUS față de Ioan însemna că Isus îl iubea pe Ioan mai puțin decât tot restul necredinciosului Israel? Nicidecum! Ci însemna, că lui Ioan, Isus îi dădea o atenție mai specială. Și tocmai pentru că acesta credea, putea primi provocarea UNUI TEST mai mare și o onoare MAI MARE decât tot Israelul la un loc. Și în loc să primească o izbăvire pământească, Ioan primește harul de a pregăti prin moartea sa moartea lui Hristos Însuși. În lumina eternității și a planului etern al lui Dumnezeu, ce DAR ar fi fost mai MARE pentru Ioan din partea lui Isus: o izbăvire pământească sau o chemare la un NOU test al credinței prin care Ioan să pregătească cel mai mare eveniment din istoria veșniciei: moartea și învierea lui Isus?! Acum, din ceruri, Ioan ne-ar răspunde cu siguranță: *Mulțumesc din suflet, că nu ai venit să mă izbăvești și că nu mi-ai dat darul unei izbăviri pământești, ci mi-ai dat marele dar etern de a prefigura moartea Ta, Domnul meu, și de a mă îmbogăți astfel pentru eternitate mai mult cu cunoașterea și slava Ta!* Așa ne-ar răspunde Ioan din ceruri. Dar Ioan de pe pământ, se lupta cu îndoiala și făcea un nou pas al nebuniei credinței.

Noi încă suntem pe pământ. Acum e însă șansa noastră, momentul nostru. Privește tăcerea lui Isus pentru tine ca pe o atenție mult mai specială decât dacă ai primi o izbăvire pământească. Când Isus TACE ești în planurile Lui MAI MULT decât atunci când El răspunde. Când Isus TACE, ești mai deosebit decât toți ceilalți cărora El le răspunde imediat în probleme pământești. Toate miile de vieți care au fost vindecate s-au stins în trecerea timpului... Ioan a rămas în istorie și mai important a rămas în planul lui Dumnezeu și în inima Sa eternă. Ioan nu a putut în această viață să se laude cu o izbăvire pământească ca orbul care a fost vindecat, ca

șchiopul care a început să umble, ca tatăl căruia i-a fost înviată fiica... Ioan a rămas părăsit de Isus, cu fața rușinată în fața vrăjmașilor săi, a rămas fără răspunsuri și fără povești de izbăvire cu care să se laude, Ioan a rămas singur în temnița rece și întunecată, și totuși ... acolo, Isus era mai aproape de el decât de tot Israelul la un loc. **Când Isus tace, El este MAI APROADE de tine ca oricând.** Nu uita: NICIODATĂ SINGUR! Tăcerea lui Isus la un capitol al vieții noastre este dovada cea mai clară că El este la LUCRU acolo MAI MULT ca în celelalte domenii în care am primit răspunsul și izbăvirea pământească. El este LA LUCRU acolo și are în vedere ceva MULT MAI FRUMOS și MAI MINUNAT decât cea mai frumoasă izbăvire pământească. Desigur, ca și Ioan, noi nu vedem și nu înțelegem acel lucru, căci dacă l-am vedea UNDE și CUM ar mai străluci CREDINȚA? Și dacă nu ar mai străluci credința, cum s-ar mai putea lauda Isus cu noi?

Isus tace față de Ioan, dar vorbește despre Ioan mulțimilor. Ca Isus să poată vorbi despre credința ta, trebuie să treci mai întâi prin tăcerea Sa. Isus nu laudă înaintea lui Israel pe orbul vindecat, pe Iair care și-a primit fiica înapoi, nici pe slăbănogul care poate merge. Ci îl laudă pe Ioan, cu alese cuvinte de care nici un muritor nu s-a mai bucurat. Lauda lui Isus rămâne eternă și face ca povestea lui Ioan să continue și astăzi. Nu trebuie să ai tu o poveste de spus despre tine, ci Domnul trebuie să o aibă. Și cu cât tu nu ai răspunsuri de apărare în fața batjocoritorilor și nici o poveste de spus, cu atât de mai minunat răspunsul și povestea pe care Isus o va spune despre tine! Dar până în acel moment, rabdă întunericul rece al temniței fără răspuns și fă pasul nebuniei credinței și azi!

Isus nu vine să îl viziteze pe Ioan în temniță, ci doar îi transmite un mesaj prin ucenicii Săi. Îi confirmă că El este Acela, dar insistă pe faptul că El este legitimat de lucrările Sale. El le spune ucenicilor să-i spună lui Ioan:

- Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.

Aceste lucrări trebuiau să îi confirme lui în lumina Vechiului Testament că Isus este Mesia. Minunile făcute de Isus erau însoțite de un mesaj. Mesajul era Evanghelia! Împreună minunile și MESAJUL, îl autentificau pe Isus ca fiind Mesia. Vechiul Testament profețea că Mesia va fi un propovăduitor al Evangheliei. Am amintit deja aceste profeții în cap.4. Dar și Ioan propovăduise Evanghelia și nu fusese Mesia. Ce avea în plus Isus? Isus făcea minuni pe care nimeni nu le făcuse. Și în lucrarea Sa a plouat cu minuni. El a făcut TOT felul de minuni și a făcut-o cu o maximă generozitate, vindecând ORICE boală sau neputință din norod. Iată ce avea în plus Isus. El dovedea că are PUTEREA restaurării creației. Mesia avea să vină, conform profețiilor, nu doar să vestească Evanghelia, ci să înnoiască toate lucrurile, să restaureze pe Israel și întreaga creație (vezi profețiile din cartea Isaia). Atunci când Ioan, Isus, și apoi ucenicii lui Isus trimiși în cap.10 vesteau: *Împărăția cerurilor este APROAPE!* – nu era o glumă proastă. Ei DOVEDEAU prin abundența de MINUNI că Isus are PUTEREA de a înnoi toate lucrurilor, ba mai mult este DISPUS să o facă. Era însă o condiție precizată tot în profeții: pocăința lui Israel.

Dacă Israel se pocăia, avea loc înnoirea tuturor lucrurilor (vezi Fapte 3:18-21). Isus arată prin abundența de minuni că are puterea și că este disponibil să aducă Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Și profețiile Vechiului Testament nu vorbeau despre două venituri a lui Mesia, ci despre O VENIRE. Prima venire și a doua venire se suprapuneau IMEDIAT una după alta. Este interesant faptul că și primii creștini au făcut multe minuni pentru a da continuitate acestui mesaj: că Isus are puterea de a restaura Creația și că VREA să facă acest lucru. Celebrul discurs al lui Petru din Fapte 3 pornește de la o minune făcută în Numele lui Isus. Isus este Mesia Cel care va înnoi toate lucrurile. Minunea făcută în numele Lui arată acest lucru. Trebuie doar împlinită condiția din profeții: pocăința lui Israel. Creștinii din primul secol care credeau că Hristos se va reîntoarce în primul secol au înțeles importanța minunilor în validarea mesajului lor. Iată mai întâi ce le spune Isus:

- „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei care vor crede:
  - În NUMELE MEU:
    - Vor scoate draci,
    - Vor vorbi în limbi noi,
    - Vor lua în mână șerpi,
    - Dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma,
    - Își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoșa.”

Toate aceste minuni făcute de Biserică în Numele lui Isus dovedeau că Isus este Mesia, că El are puterea înnoirii tuturor lucrurilor, că El vrea ca toate lucrurile să fie înnoite, și că revenirea Sa este APROAPE. Isus nu a dat Bisericii din primul secol un CEC în alb ca să vindece ORICE boală și neputință (așa cum a făcut El în Israel), dar a dat această putere cu generozitate. Ideea că Isus era disponibil să revină în secolul întâi ne dă o nouă lumină asupra Noului Testament. Ne ia o mahramă. Noi avem acest complex exegetic al unor 2000 de ani de istorie care ne îngreunează înțelegerea Noului Testament. Dar Noul Testament a fost scris în contextul unei Biserici care credea că Isus va reveni atunci. Însuși Isus le-a indus această nădejde. Și atunci, Biserica din secolul întâi, ar fi trebuit să fie singura Biserică. Deci teoria că facerea de minuni a fost doar pentru secolul întâi e pusă sub semnul îndoielii. Din perspectiva disponibilității lui Isus de a reveni, acea Biserică trebuia să fie singura Biserică! Cu alte cuvinte generozitatea lui Isus față de Biserica primară oglindește generozitatea sa față de Biserică în general. Astfel, promisiunea din Marcu 16 rămâne valabilă. Dar nu ca un CEC în alb. Privind în Fapte înțelegem că Duhul cârmuiește Biserica. Minunile se fac doar sub călăuzirea Lui și la vremea Lui. Și cei care propovăduiau mesajul că Isus este Mesia, Restauratorul tuturor lucrurilor,

făceau multe minuni. În Fapte, Petru și Pavel sunt cei prin care sunt făcute multe minuni. Minunile făcute de ei în Numele lui Isus arătau că Isus este Mesia, că are puterea și că vrea să înnoiască toate lucrurile. Înțelegând aceste lucruri, iată cum s-au rugat apostolii:

21. „I-au amenințat din nou și i-au lăsat să plece, căci nu știau cum să-i pedepsească, din pricina norodului; fiindcă toți slăveau pe Dumnezeu pentru cele întâmplate.

22. Căci omul cu care se făcuse această minune de vindecare avea mai bine de patruzeci de ani.

23. După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai de seamă și bătrânii.

24. Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele!

25. Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte?

26. Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.”

27. În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel,

28. ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău.

29. Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala

30. și **întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus.**”

31. După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.

32. Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște.

33. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.

34. Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute

35. și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.

36. Iosif, numit de apostoli și Barnaba, adică, în tălmăcire, fiul mângâierii, un levit, de neam din Cipru,

37. a vândut un ogor pe care-l avea, a adus banii și i-a pus la picioarele apostolilor.”
(Fapte 4:21-37)

Minunile aveau un rol important în a autentifica faptul că Isus este Mesia și revenirea Sa este aproape. Primii creștini nădăjduiau așa de mult în iminența venirii Domnului încât își vindeau bunurile și le puneau la picioarele apostolilor. De vreme ce Împărăția cerurilor era așa de aproape, ce rost mai avea strângerea de averi pe acest pământ? Ei își vindeau nu toate bunurile, ci o parte din ele și le dăruiau cu bucurie Bisericii, cea care oprea lucrarea ce avea să grăbească venirea Domnului. Acesta este spiritul în care trăiau primii creștini. De aici, râvna lor, desprinderea lor de pământ, bucuria lor, dedicarea lor, nădejdea lor. Dar când diavolul ia Bisericii credința în IMINENȚA venirii Domnului, atunci Biserica se alipește de pământ, își pierde râvna, bucuria, nădejdea. Ce luptă spirituală se dă asupra credincioșilor pentru a nu accesa minunata resursă a așteptării Domnului lor! Revenind la darul tămăduirilor, în 1 Cor.12-14, în pasajul dedicat darurilor spirituale, darul tămăduirilor este unul dintre daruri. El este dat cu generozitate Bisericii. Dar el are un scop precis: acela de arăta că Isus este Mesia și că Împărăția este aproape. Dacă însă căutăm să facem minuni de dragul minunilor, fără a avea speranța revenirii iminente a Domnului, și fără a lega minunea de acest mesaj, atunci suntem oare pe frecvența Duhului?

Apostolii, călăuziți de Duhul, s-au rugat pentru minuni și semne care să autentifice mesianitatea unui Isus gata să revină din nou. Chiar și vorbirea în limbi este un semn care arată același lucru. Petru interpretează semnele de la Rusalii ca pe o împlinire a profeției din Ioel cap.2. Profeția din Ioel cap.2 e o profeție mesianică ce ne trimite la același așteptat moment: judecata viitoare și restaurarea tuturor lucrurilor. Și la fel ca în toate profețiile, semnele primei veniri și semnele celei de a doua veniri se împletesc în aceeași profeție. Profețiile vorbesc de fapt despre O SINGURĂ venire a lui Mesia în care se împletesc elementele din lucrarea publică a lui Isus și apoi a Bisericii, cu elementele restaurării tuturor lucrurilor și judecății viitoare. E vorba de o singură lucrare, de un TOT, de o singură venire cu două fațete care succed cu o mare rapiditate una față de alta. Nu doar că profeția trece atât de repede de la Mesia care restaurează Împărăția, la Mesia care înnoiește toate lucrurile, dar cele două aspecte ale lucrării Sale sunt adesea împletite în profeții. Creștinii din primul secol, care nu aveau ca noi complexul unor 2000 de ani de istorie, interpretau aceste profeții în lumina IMINENȚEI revenirii lui Isus! De fapt TOATE profețiile mesianice sunt construite prin amestecul celor două fațete ale lucrării lui Isus. Nu este nici măcar una care să facă o diferență clară între o primă venire a lui Mesia și o a doua Sa venire. Există o SINGURĂ venire a lui Mesia. Noi vorbim de a doua Sa venire din pricina celor 2000 de ani de istorie care s-au scurs. Dar nu așa interpretau apostolii, luminați de Duhul, profețiile din vechime! Iată de ce atâția ani am avut o mare dificultate să înțeleg de ce Isus, Evangheliștii și scriitorii Noului Testament citează în contextul primei veniri (noi am numit-o

prima venire!) pasaje din Vechiul Testament care au în vedere clar a doua venire (noi am numit-o a doua venire). Este doar o singură venire, cu două fațete.

11:7-19 – Mărturia lui Isus despre Ioan; mustrea lui Israel

De ce în acel moment Isus decide să facă această mărturisire despre Ioan. Până acum Ioan mărturisise despre Isus. Acum Isus mărturisește despre Ioan. Isus rostește acest discurs înaintea poporului. Isus știa că Ioan va fi omorât. Isus pregătește moartea lui Ioan înaintea poporului. Poporul aștepta o izbăvire fizică și în mentalitatea lor se gândeau că Dumnezeu va proteja pe oamenii Săi. Ioan era profetul Domnului și totuși avea să fie omorât de vrăjmașii lui. Și atunci poporul s-ar fi putut îndoi cu privire la Ioan. Înainte de moartea sa, Isus mărturisește despre Ioan și îl confirmă pe Ioan, nu doar ca pe un proroc, ci ca pe acel ILIE care va pregăti calea lui Mesia.

Nu pot să nu observ o paralelă cu cap.10. Ioan a mărturisit despre Isus și a fost prigonit și întemnițat, și urma să fie omorât. Ioan este cuprins de îndoială, dar nu se leapădă de Isus. Ioan mărturisește pe Isus înaintea oamenilor și, drept urmare, Isus mărturisește despre Ioan înaintea lui Israel, dar și înaintea cerului întreg care era cu ochii pe Isus. Capitolul 10 se împlinește deci mai întâi în viața lui Ioan. Ucenicii au văzut traseul vieții lui Ioan, și au văzut și finalul: mărturisirea lui Ioan despre Isus. Traseul lui Ioan rămâne un stâlp de aducere aminte pentru ei. Ei vor mărturisi ca Ioan, și vor fi prigoniți cum a fost și Ioan. Dar vor ști că, dacă vor răbda până la final, atunci Isus va mărturisi pentru ei înaintea Tatălui din ceruri. Și cine nu ar vrea să aibă parte de un discurs din partea lui Isus, așa cum a avut Ioan? În 10:32 Isus promite un astfel de discurs fiecărui credincios care va urma până la capăt pilda lui Ioan. Și atunci când prezentul te tulbură cu ostilitatea vrăjmașilor și cu durerea respingerii, să găsești mângâiere privind prin credință spre un viitor apropiat în care Isus va ține un discurs special despre TINE înaintea cerului întreg. Nu privi deci la ostilitatea prezentului, ci imaginează-ți vorbele pe care Isus le va rosti despre tine. Oamenii nu te vor aprecia și nu te vor recunoaște. Dar ISUS o va face! Și confirmarea primită din partea Sa compensează toată respingerea din partea unei omeniri întregi.

Isus confirmă deci că Ioan este MARELE proroc, acel Ilie care a pregătit venirea lui Mesia. Confirmându-l pe Ioan, Isus se confirmă pe Sine, căci Ioan mărturisise despre El. Versetul 11 ne face o mare provocare:

- *Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul **mai mare** decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția cerurilor este **mai mare** decât el.*

Isus folosește aceste grade de comparație: mai mic și mai mare? Dar care este CRITERIUL de comparație. Sunt multe interpretări legate de acest pasaj. De fapt marea provocare este să răspundem la întrebarea cine este acel cel mai mic în Împărăția cerurilor. În

funcție de cum interpretăm această expresie se schimbă și criteriul de comparație. Iată câteva interpretări posibile:

- În Împărăția cerurilor, în acel moment, erau doar Isus și Tatăl. Isus era cel mai mic, iar El, cel mai mic, era MAI MARE decât Ioan.
- Expresia cel mai mic în Împărăția cerurilor mai apare în 5:19. Ea vizează răsplătirea viitoare. Slava pământească a lucrării lui Ioan e mai mică decât slava și răsplătirea din ceruri a celui mai mic din Împărăție. Discursul lui Isus din ceruri, la final, pentru cel mai mic din Împărăție, va fi mai minunat decât discursul Său rostit acum despre Ioan.
- Ioan era cel mai mare din Vechiul Legământ din pricina slavei lucrării sale. Nimeni nu primise o slujbă mai mare și o mai mare onoare ca El, și anume aceea de a mărturisi despre Isus Hristos. Conceptul de Împărăție a cerurilor vizează perioada de după Ioan Botezătorul. Mânuitorul explică acest lucru în v.12-13: Până la Ioan au proorocit Legea și proorocii, și de-abia din zilele lui Ioan Împărăția cerurilor SE IA cu năvala. Cu alte cuvinte, ea nu se putea lua dinainte. Împărăția cerurilor vizează deci o realitate deopotrivă prezentă și viitoare care este adusă pe pământ de Mesia. Cei din vechime nu puteau intra în această realitate. În prezent este realitatea Noului Legământ, iar în viitor va fi realitatea Noului Ierusalim coborât pe un pământ nou. Cel mai mic în Împărăție ar fi cel mai mic din Biserică. Cel mai mic din Biserică va fi MAI MARE ca Ioan (nu în sensul credincioșiei sau al răsplătirii eterne), ci în același sens al slavei lucrării la care este chemat. Biserica este chemată să vestească pe Isus răstignit și înviat. Ioan nu putea face acest lucru. Astfel, ONOAREA și SLAVA lucrării Bisericii este MAI MARE decât cea a lucrării lui Ioan Botezătorul. În același spirit, argumentează Pavel că el este MAI MARE ca MOISE în 2 Corinteni cap.3. Și anume, din pricina SLAVEI lucrării Noului Legământ, care este MAI MARE decât slava Vechiului Legământ. Ioan era ultima voce a Vechiului Legământ. Urma Noul Legământ, în care cel mai mic din Biserică, are o chemare MAI MARE ca a lui Ioan, căci va mărturisi despre Isus care a murit și înviat. Punctul de referință este deci ISUS. El determină a cui lucrare este mai mare sau mai mică. Această ultimă interpretare, mi se pare că se armonizează cel mai bine atât cu contextul imediat al Evangheliei cât și cu contextul mai larg al Noului Legământ.

Din ultima interpretare e important de reținut că Isus este punctul de referință, singurul punct. Se poate vorbi de mai mare sau mai mic, DOAR în raport cu El. Valoarea, semnificația, slava, onoarea se poate defini doar în relație cu Isus. Moise este mare căci mărturisește despre

MESIA care VA VENI. Ioan este și mai mare căci mărturisește despre MESIA care A ȘI VENIT. Biserica este MAI MARE căci mărturisește despre MESIA care A VENIT și care A ȘI ÎMPLINIT SLUJBA DE ISPĂȘIRE A PĂCATULUI și a fost PROSLĂVIT LA CER. Se întărește astfel legătura cu capitoul 10, care insistă și pe prigonirea și pe răsplătirea celor din Noul Legământ care îl vor mărturisi pe Isus. Apostolii au avut o slujbă MAI MARE decât a lui Moise și decât a lui Ioan. La fel o are și Biserica. Înțelegerea ONOAREI slujbei noastre este o resursă esențială în a nu cădea de oboseală. Am comentat acest lucru în 2 Corinteni cap.3 și 4:1. În 2 Cor.3 Pavel descrie slava slujbei de a-l mărturisi pe Isus lumii, o slavă mai mare decât cea a lui Moise. După ce își încheie argumentarea ne arată care este APLICAȚIA:

- *De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi NU CĂDEM de oboseală. (2 Cor.4:1).*

Deși este o diferență clară între noi și apostoli, Biserica este chemată să ducă mai departe în istorie mărturia apostolică despre Isus. Onoarea și slava slujbei rămân. Căci îl mărturisim pe același Isus proslăvit! A predica într-o duminică despre Isus, este o ONOAREA mai mare decât ne imaginăm. A-i proclama Numele în fiecare săptămână la Bisericile de casă, este iarăși o onoare incomensurabilă. A mărturisi prin fapte și prin vorbe despre El în fiecare zi în lume este la fel de onorant. Când vom înțelege cine este Isus, vom înțelege și onoarea de a fi martor al Lui, și apoi vom sta în picioare înaintea încercărilor și NU VOM CĂDEA de oboseală.

Isus își încheie discursul MUSTRÂND pe Israel. Acea generație a avut o șansă UNICĂ și irepetabilă în istorie. Ea a fost expusă mărturiei lui Ioan Botezătorul și mărturiei lui Isus Însuși. Un har mai mare, o ofertă mai puternică ca aceasta de a cunoaște adevărul și pe Dumnezeu, nu există! Și aceasta cu atât mai mult cu cât lucrările lui Ioan și Isus au fost complementare și au avut abordări diferite. Ioan, ca ultimă voce a Vechiului Legământ, a venit ca Ilie și a proorocit în pustie. Isus, ca inaugurator al Noului Legământ, a umblat PRINTRE oameni, mâncând și bând cu ei la masă. Lui Ioan însă i-au reproșat că este un ciudat și unul care se izolează de societate. Lui Isus i-au reproșat dimpotrivă că nu este sfânt, căci este prea apropiat de oameni. Unul a fost numit fanatic, iar Al doilea un promotor al libertinajului. Dumnezeu însă le-a vorbit și prin Ioan, și prin Isus. El le-a vorbit prin stiluri diferite tocmai pentru a nu putea respinge mesajul din pricina stilului de comunicare. Dar faptul că poporul respinge și pe Ioan și pe Isus, arată cât se poate de clar că invocarea stilului de comunicare este doar o scuză ieftină. Problema poporului este cu MESAJUL în sine și cu DUMNEZEU însuși. Următorul pasaj va explica ce anume din mesajul lui Ioan și a lui Isus a deranjat pe popor.

În ciuda faptului că Isus nu a fost recunoscut de Israel, **ÎNȚELEPCIUNEA** (adică Isus) a fost îndreptățită din lucrările ei. Nu pocăința lui Israel trebuie să-L valideze pe Isus ca fiind Mesia, ci Vechiul Legământ. Lucrările lui Isus mărturiseau despre El. Isus a fost validat prin Sine Însuși în lumina autorității Vechiului Legământ. În primul secol, un argument teribil împotriva lui Isus era acesta: dacă Isus a fost Mesia, de ce mai marii poporului ales și poporul

ales care-L aștepta cu Scriptura în mâini pe Mesia, nu L-au recunoscut? Dar adevărul nu e validat de argumentul majorității, ci adevărul se validează singur prin lucrările sale adevărate. Respingerea lui Isus de către Israel nu a fost un eșec pentru Isus. Eșecul a fost al lui Israel. În ciuda respingerii din partea lui Israel, Isus și-a împlinit lucrarea, și-a dovedit identitatea și planurile Sale au mers mai departe în istorie. Isus nu avea nevoie deci de validarea din partea lui Israel, pentru a-și confirma identitatea și a-și împlini lucrarea. El era trimis de Tatăl și era validat de Tatăl, de Duhul și de Vechiul Legământ prin lucrările Sale.

Dar de ce în acest context, Isus se numește pe Sine ÎNȚELEPCIUNEA? Este singurul loc în care Isus se asociază pe Sine cu Înțelepciunea. E singurul loc din Evanghelie și din Evangheliile în care Isus este denumit Înțelepciunea. Luca ne relatează același tablou din Matei 11 și consemnează că Isus a mai adăugat ceva când S-a numit pe Sine Înțelepciune:

- Totuși, Înțelepciunea a fost găsită dreaptă de toți copiii ei. (Luca 7:35)

Înțelepciunea este un titlu mesianic. Găsim acest titlu în cartea Proverbe (vezi capitolele 8-9). Din aceste capitole, un lucru este foarte clar: Înțelepciunea poate fi respinsă de oameni în pofida a ceea ce reprezintă și a ofertei sale minunate. Înțelepciunea se oferă oamenilor, dar nu are nevoie de răspunsul lor pozitiv pentru a fi validată. Înțelepciunea este validată prin Sine, prin propria sa valoare intrinsecă. Înțelepciunea este validată de la facerea lumii de Însuși Dumnezeu. Înțelepciunea va fi respinsă de cei răi care ascultă glasul Nebuniei. Înțelepciunea va fi găsită doar de cei care o iubesc, care o caută cu toată inima lor, care o prețuiesc mai mult ca aurul, care vor să facă binele și să trăiască în neprihănire.

Pavel asociază pe Isus cu Înțelepciunea. Avem celebrul pasaj din 1 Corinteni 1:17-2:16. El insistă pe faptul că Înțelepciunea lui Dumnezeu NU POATE fi cunoscută de înțelepții veacului acestuia. Israel trăia în spiritul veacului. Iată de ce nu a făcut parte din pruncii cărora Tatăl le-a descoperit prin Duhul adevărata identitate a lui Isus. De aceea, respingerea Înțelepciunii de către înțelepții veacului acestuia este ceva normal, este un argument în favoarea și nu în defavoarea Înțelepciunii.

Acesta ar putea deci fi motivul pentru care Isus, în acest context, se numește pe Sine Înțelepciunea. O caracteristică fundamentală a Înțelepciunii lui Dumnezeu este că ea se validează prin Sine și că este respinsă de cei răi. Astfel, deci argumentul majorității nu are nici o relevanță în contextul validării Înțelepciunii.

Ne aducem aminte în acest context și de Romani cap.9-11 care sunt dedicate tocmai temei respingerii lui Isus de către Israel. Pavel finalizează aceste capitole cu o doxologie în care se prosterne înaintea ÎNȚELEPCIUNII lui Dumnezeu:

- *O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și într-adevăr, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sftnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi ca să aibă*

de primit înapoi? Din El, prin El, și pentru El, sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin. (Romani 11:33-36)

Romani 9-11 reprezintă un mare mister. Căci aceste trei capitole fac parte din Evanghelia lui Hristos, pe care Pavel o vestește celor din Roma. De ce include Pavel aceste capitole în Evanghelia Sa, care pare atât de coerentă și FĂRĂ aceste capitole. Capitolele 1-5 ne vorbesc despre taina îndreptăririi prin Hristos. Apoi capitolele 6-8 despre taina sfințirii și proslăvirii viitoare. Apoi, cap.12-15 detaliază partea aplicativă a Evangheliei, și anume roada dragostei. Toată teologia complicată din cap.1-8 ne descoperă puterea Evangheliei care are ca și scop RODUL iubirii explicat cât se poate de concret și practic de Pavel în cap.12-15. Am avea deci o Evangheligie completă. De ce Evanghelia lui Pavel nu este completă fără capitolele 9-11? De ce dedică trei capitole respingerii lui Israel? De ce nu doar capitolele 1-8, ci și 9-11 ne ajută să ajungem în 12:1 și să rodim în dragoste? Ce vrea să transmită Pavel BISERICII prin aceste capitole despre Israel? Sunt mai multe răspunsuri desigur, care nu se exclud unele pe altele. Aceste capitole deci ar putea reprezenta:

- a) ***Un argument apologetic*** – În Fapte am învățat că Evanghelia nu trebuie doar proclamată dar și apărată. În secolul întâi cele mai puternice argumente împotriva Evangheliei erau aduse de Iudei, iar argumentul lor favorit era faptul că Isus fusese respins de mai marii lui Israel și de Israel Însuși. Pavel demontează în aceste capitole aceste pseudo-contraargument și demonstrează că respingerea lui Isus de către Israel este un argument în favoarea lui Isus și o ÎMPLINIRE a profețiilor mesianice. Lecția ar fi: Evanghelia are IMPACT și poate rodi DRAGOSTEA (cap.12-15), dacă este nu doar proclamată (cap.1-8), dar și apărată (cap.9-11). O Evangheligie completă se proclamă și se apără înaintea atacurilor vremii, dar fără a se lăsa defocalizată de la aducerea RODULUI așteptat de Domnul: dragostea!
- b) ***Un avertisment pentru Biserică*** – Elementul cheie al secțiunii ar fi pasajul din 11:17-22. Pavel descrie tragedia căderii lui Israel cu scopul de avertiza Biserica de același PERICOL. Lecția ar fi: O Evangheligie completă este aceea care ne înștiințează și de PERICOLUL căderii din har. Lepădarea lui Israel este cel mai bun argument, că Dumnezeu ne va lepăda și pe noi dacă nu vom stăruî în credință. Secțiunea 9-11 devine un fel de motivație negativă pentru rodirea din 12-15. Motivația negativă nu o umbrește pe cea pozitivă, ci doar i se alătură.
- c) ***Proclamarea suveranității lui Dumnezeu*** – tragedia lepădării lui Israel nu umbrește planurile Domnului. Necredințioșia omului nu poate bloca sau împiedica împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Acest adevăr este fundament al Evangheliei. Evanghelia cheamă omul la pocăință și trăire prin har. Omul (credincios sau necredincios) răspunde sau nu răspunde chemărilor Evangheliei. Dar acest lucru nu Îl va face niciodată pe Dumnezeu să fie în criză. În ciuda tragediilor de pe pământ provocate de oameni, Dumnezeu Împărățește! El domnește liniștit pe scaunul Său de domnie, și

toate planurile Lui se vor împlini și toate vor lucra spre slava Sa, inclusiv toată necredințioșia lui Israel și a noastră a tuturor. Respingerea Evangheliei de către noi sau altcineva nu va însemna niciodată un eșec al Evangheliei. Modul în care necredințioșia lui Israel și a oamenilor lucrează spre slava lui Dumnezeu este explicată de teologi diferit. Unii vor invoca predestinarea, alții preștiința lui Dumnezeu. Personal, aleg a doua variantă, și în comentariul pe Romani 9-11 am explicat de ce.

- d) ***Rolul Bisericii în planul lui Dumnezeu*** – Evanghelia nu ne descoperă doar puterea de a birui păcatul și de a rodi dragostea în mijlocul încercărilor prezente și spre slava viitoare. (cap 1-8 și cap.12-15). Evanghelia ne descoperă rolul Bisericii în planul mai mare al lui Dumnezeu, și bătăliile Bisericii în acest plan despre care Domnul vorbește în Vechiul Testament. Îndreptățirea prin har și rodirea prin har din Biserică trebuie legată și integrată în acest plan măreț. Acest plan măreț vizează ÎNNOIREA tuturor lucrurilor prin venirea lui Mesia ca Împărat al lui Israel. Acest lucru se va întâmpla când Israel se va pocăi. Pocăința lui Israel va avea loc însă când numărul Neamurilor se va împlini. Rolul Bisericii este să lupte cu puterea Evangheliei pentru a duce Evanghelia la toate Neamurile și a împlini acest număr deplin al Neamurilor. După acest lucru, Israel se va pocăi, și Isus va veni să înnoiască toate lucrurile! Elementele de apologetică, avertismentul și proclamarea suveranității lui Dumnezeu sunt prezente în această secțiune, dar se subordonează temei unificatoare care este revelarea Bisericii rolului ei în tainicul plan al lui Dumnezeu de restaurare a tuturor lucrurilor prin Mesia. Lecția: o Evanghelie completă nu predică doar trăirea prin har spre a rodi dragostea, ci integrează această trăire în planul măreț al lui Dumnezeu de restaurare a tuturor lucrurilor. Așteptarea și grăbirea zilei Domnului este parte integrantă din Evanghelie. Rodirea noastră în ascuns trebuie să fie legată în MOD CONȘTIENT de ducerea Evangheliei la marginea pământului și împlinirea numărului Neamurilor. Este o resursă MOTIVAȚIONALĂ. Pavel cunoscând acest adevăr este și MAI MOTIVAT pentru a vesti Evanghelia Neamurilor (vezi 11:13-15). Dacă rodești dragoste, lucrezi spre împlinirea numărului deplin al dragostei, chiar dacă nu ești conștient că prin această rodire chemi revenirea Domnului. Dar dacă ești și conștient de acest adevăr minunat, vei avea o motivație mai mare și vei RODI mai mult, și vei chema cu mai multă putere revenirea Domnului. Dacă vrem să trăim ca un Rege trebuie să folosim toate resursele Evangheliei inclusiv cea descoperită în 9-11. De ce Evanghelia nu este completă fără Romani 9-11? Iată marea întrebare.

Rămâne să mai medităm asupra rolului cap.9-11 în definirea Evangheliei. Este important să observăm că după ce ne vorbește despre modul în care necredințioșia lui Israel a dus la împăcarea lumii cu Dumnezeu, Pavel laudă înțelepciunea lui Dumnezeu (vezi finalul cap.11). Poate din aceeași perspectivă, în contextul constatării respingerii Sale de către Israel, Isus se

prezintă ca Înțelepciunea care a fost autenticată din lucrările ei. Astfel, pe de o parte necredințioșii lui Israel nu reprezintă o invalidare a lui Mesia. Mesia care este întruparea înțelepciunii nu are nevoie de argumentul majorității sau de confirmarea omului. Ea este confirmată înaintea Domnului din lucrările ei. De asemenea, respingerea lui Mesia de către Israel nu înseamnă un eșec pentru planurile Domnului. În înțelepciunea Sa El integrează necredințioșii lui Israel în planul Său și împietrirea lui Israel face să lucreze spre împlinirea planurilor Sale și numele Său să fie slăvit!

11:20-24 – Muștrarea cetăților care nu s-au pocăit

Lucrarea lui Isus și lucrarea ucenicilor a avut un APARENT succes în mijlocul lui Israel. La prima vedere, Mesia a fost respins doar de autorități, dar nu și de popor. (vezi 9:32-34). Mulțimea îl apreciază pe Isus, Îl caută, Îl urmează, este uimită de minunile Lui. Ele îl recunosc ca fiu al lui David și vor să îl pună Împărat (vezi Iona 6). Ucenicii se lasă înșelați de acest aparent succes și se întorc plini de bucurie din lucrarea la care i-a trimis Isus (vezi Luca 10:17 – unde e vorba de trimiterea celor 70, dar reacția ne arată modul în care se raportau ucenicii la succes). Ucenicii au reușit să facă multe minuni și au fost primiți cu brațele deschise de oameni. Erau bucuroși și considerau că au avut succes în lucrare. Dar Isus vede altceva. Răspunsul așteptat de la popor era POCĂINȚA. Lipsa pocăinței a însemnat de fapt RESPINGEREA mesajului și a lui Mesia. Mesia nu venise la ei pentru a le câștiga bunăvoința, ci pentru a-i reîntoarce la Domnul prin pocăință. Fariseii au respins fățiș pe Isus. Norodul manifestă o respingere ascunsă, pasivă, dar tot respingere înseamnă. Deci să ne bucurăm nu când oamenii ne aprobă mesajul și ne apreciază, ci când ei se pocăiesc și își schimbă viața după voia lui Dumnezeu. Toate minunile fuseseră făcute ca Israel să se pocăiască, și conform profețiilor, pocăința lor ar fi dus la instaurarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Ispășirea păcatului prin moartea lui Mesia putea fi realizată chiar dacă Israel nu îl respingea pe Mesia. Isus putea fi răstignit doar de Romani, și putea de exemplu să poarte păcatul lumii în Ghetsimani, fără a fi respins de oameni. Și profețiile rămân valabile. Înnoirea tuturor lucrurilor va avea loc când Israel se va pocăi (vezi Romani 11).

Israel se bucură de MINUNI, dar nu se pocăiește. Ce trist! Isus muștră cetățile care nu s-au pocăit. Mântuitorul insistă că vor primi o pedeapsă foarte aspră în ziua judecății, mai aspră decât pedeapsa ce o va primi Sodoma și Gomora, sau Tir și Sidon. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult. Pedeapsa în iad va fi diferențiată. Dumnezeu va judeca pe oameni după răspunsul lor la revelația primită. Dar prin răspunsul lor la revelația primită Dumnezeu poate vedea și cum ar fi răspuns dacă ar fi primit mai multă lumină sau mai puțină lumină. Astfel, Isus rostește două afirmații șocante:

- Tir și Sidon s-ar fi pocăit de mult dacă acele minuni ar fi fost făcute în mijlocul lor.

- Sodoma ar fi rămas în picioare până în ziua de azi.

Pe ce bază știa Isus aceste lucruri? Sunt mai multe răspunsuri: prin lumina Duhului, în virtutea faptului că era Dumnezeu întrupat și avea acces la atotștiință. Și marea întrebare este: de ce nu au fost făcute atunci aceste minuni în Tir și Sidon, în Sodoma și Gomora? Dumnezeu, în dragostea Sa, nu face tot ce ține de El, ca un suflet să poată fi mântuit? Nu este El Cel care nu vrea moartea păcătosului? Nu este Cel care a trimis pe Fiul Său să moară pentru oricine crede în El să fie mântuit?

Revelația Vechiului Testament ne ajută la rezolvarea acestei aparente dileme. Există un tip de pocăință care duce la amânarea mâniei lui Dumnezeu, chiar dacă ea nu este o pocăință completă și dusă până la capăt, care duce la mântuirea eternă a sufletului. Să ne aducem aminte de pocăința lui Ahab (pe care am comentat-o când am studiat 1 Împărați), sau de pocăința cetății Ninive (vezi cartea Iona). Este un prim pas al pocăinței care duce la amânarea judecății istorice a lui Dumnezeu, chiar dacă acest pas nu este suficient pentru a opera o mântuire eternă. Cred că acest tip de pocăință ar fi fost accesat de Tir, Sidon și Sodoma. Dar iată că Israel din vremea lui Isus nu manifestă nici măcar forma de pocăință a împietritului Ahab! Poporul rămâne încăpățânat în neprihănirea sa personală și refuză să renunțe la îndumnezeire și să își schimbe viața după voia lui Dumnezeu. Poporul din cetățile menționate de Isus este plin de păcate, primește cu entuziasm minunile, dar nu schițează nici cel mai mic gest de pocăință. Și era vorba nu de mărturia lui Iona sau a lui Ilie, ci de mărturia Fiului lui Dumnezeu care a făcut în ochii lor o abundență de minuni. Dacă în secțiunea 8-10, Isus a constatat respingerea Sa din partea autorităților Sale, începând cu cap.11 constată respingerea Sa din partea poporului. Semnul respingerii Sale este lipsa pocăinței. Isus nu doar constată acest lucru, dar și anunță consecințele tragice ale acestei respingeri: o judecată MAI ASPRĂ decât cea primită de Sodoma și Gomora. Ioan a fost și el curtat de îndoială. Deci e normal ca să fii ispitit cu îndoială, e normal să ai momente de zbateri, de frământări. Isus însă nu incriminează acest lucru. De aceea, el îl laudă pe Ioan înaintea poporului. Însă Isus incriminează la popor altceva: lipsa POCĂINȚEI.

11:25-30 – Lucrurile descoperite pruncilor. Jugul lui Hristos

Dacă până aici Isus a constatat respingerea Sa de către Israel și a insistat pe gravitatea acestei respingeri și pe consecințele tragice eterne, în acest pasaj Isus ne explică CUM A FOST POSIBILĂ această respingere? Cum poți să respingi pe Fiul lui Dumnezeu care luminează cu atâta putere și care este însoțit de o ploaie de MINUNI VIZIBILE? Mulți sceptici spun: nu pot să cred fără să văd! Sau: dacă aș vedea o minune aș crede? Dar iată că ei văzuseră pe Isus în persoană și văzuseră cele mai minunate minuni, lucruri pe care nimeni nu le mai făcuse pe pământ la o asemenea dimensiune. Deci cum este posibil să respingi o mărturie atât de puternică și credibilă? Și o altă întrebare este: cum poți face față unei respingeri atât de mari? Și o altă întrebare: cum să reacționezi la o astfel de respingere? Pasajul de față ne conduce spre taina răspunsurilor la aceste întrebări atât de importante.

Isus cunoaște o legitate: adevărul poate fi cunoscut doar prin REVELAȚIE divină.

E nevoie de revelație, pentru că noi oamenii suntem ORBI, suntem plini de întuneric și de minciună. Un orb nu poate vedea lumina oricât de intensă ar fi ea. Are nevoie de cineva să îi deschidă ochii. Tatăl este Cel care decide CUI îi dă această revelație. Fără decizia Tatălui, nici un om nu poate primi această revelație. Tatăl are niște criterii precise pe baza cărora decide cui îi va dăruia revelația. El are și criterii precise pe baza cărora nu dă revelația. Tatăl este Cel care descoperă adevărul oamenilor, dar tot El este Cel care ASCUNDE aceste lucruri oamenilor. Dumnezeu descoperă adevărul DOAR pruncilor și Îl ascunde de TOȚI cei înțelepți și pricepuți. Și acest adevăr e valabil și pentru întreaga lume, dar și pentru Biserică. Biserica e cea care a primit lumina, iar lumea e cea căreia îi este ascunsă lumina. Dar și în Biserică primim mai multă lumină dacă suntem și mai mult prunci. Și în anumite domenii în care ne considerăm înțelepți și pricepuți Dumnezeu ne dă mai puțină lumină. Adevărul aceste rămâne deci valabil cu privire la viețile noastre și după nașterea din nou. Acest adevăr îl ajută pe Isus să înțeleagă respingerea lui Israel, și în același timp să o accepte. Isus era om și era ispitit ca fiecare din noi. El a trebuit să se confrunte cu testul respingerii. Nu a fost deloc ușor pentru Isus să se confrunte cu respingerea din partea lui Israel, respingere care sfida o MĂRTURIE incredibil de MARE! Cum reacționează Isus:

- Isus nu se clatină și nu se îndoiește cu privire la propria identitate sau misiune. Argumentul majorității exercită o presiune teribilă asupra noastră. Isus nu se lasă tulburat de respingerea Sa din partea mai marilor lui Israel și din partea poporului ales. El nu așteaptă confirmarea identității sale din partea oamenilor. El primise confirmarea acestei identități din partea Tatălui în lumina Vechiului Testament. De aceea, Isus nu se clatină! Înțelepciunea este îndreptățită din lucrările ei, și nu din reacția oamenilor. Isus nu cerșește confirmare de la oameni, ci El caută DOAR confirmarea Tatălui. Această confirmare poate veni și prin oameni (de exemplu prin Ioan Botezătorul), dar Isus primește nu confirmarea lui Ioan, ci confirmarea Tatălui și a Vechiului Testament prin Ioan. De aceea, Isus NU SE CLATINĂ când Ioan se îndoiește de El! Ce legitate minunată! Isus este confirmat de Tatăl prin Ioan, Cu toate acestea, Isus nu este dependent de confirmarea lui Ioan față de el. Când Ioan se îndoiește de identitatea Sa, Isus face mai multe minuni sau lucrări care împlinesc profețiile Vechiul Testament, și acesta este răspunsul lui Isus pentru Ioan, dar și pentru El însuși. Înțelepciunea e îndreptățită din LUCRĂRILE ei și nu din reacția oamenilor față de lucrările ei! Isus nu se clatină chiar dacă însuși cel care l-a confirmat în lucrare (Ioan) se îndoiește de el. Isus nu se clatină nici chiar dacă mai marii lui Israel și tot Israelul și proprii ucenici îl contestă. Isus își caută confirmarea doar din partea Tatălui în lumina revelației scrise! Această confirmare poate fi mediată de oameni (Ioan Botezătorul), dar nu depinde de oameni. Confirmarea din partea oamenilor e valoroasă doar dacă e subordonată revelației scrise.

- Isus nu se mânie și nu judecă pe cei care L-au respins. Însă găsește alinare în DREPTATEA pe care Dumnezeu o va face în ziua judecății. Lui Isus i s-a făcut o imensă nedreptate. Această nedreptate nu îl doboară, și nici nu îl duce la mânie și răzbunare. El proclamă DREPTATEA pe care Dumnezeu o va face în ziua judecății.
- Isus nu DISPERĂ că Israel nu îl recunoaște și nu este măcinat de NEÎNȚELEGEREA motivului pentru care l-au respins. Isus înțelege că Tatăl este Cel care DESCOPERĂ și ASCUNDE revelația pe baza unor criterii precise. Deci nu e vorba de logică și rațiune, de capacitatea de a sesiza ce e evident. E o luptă spirituală a discernământului care e guvernată de legi spirituale aflate sub autoritatea Tatălui.
- Isus nu este copleșit de întristare sau descurajare și nu interpretează lipsa unui rezultat vizibil ca un EȘEC. Ci Isus se bucură în duhul Său și LAUDĂ pe Domnul pentru că A ASCUNS aceste lucruri de cei înțelepți și că le-a descoperit doar pruncilor. El laudă DREPTATEA și DEMNITATEA lui Dumnezeu în contextul propriei Sale respingeri. Respingerea Sa este o manifestare a judecății lui Dumnezeu față de niște oameni mândri care se cred înțelepți și pricepuți. E drept ca Domnul să le ascundă adevărul despre Isus și să îi lase în întuneric. Există deci o dimensiune viitoare a judecății (cea menționată în 11:7-19). Dar există și o dimensiune prezentă a judecății (11:25-26). Isus recunoaște atât dreptatea prezentă, cât și cea viitoare și se închină înaintea lor.

Versetul 27 pare să fie în contradicție cu v.25-26. În v.25-26 Tatăl este Cel care decide cine va primi sau nu revelația. În v.27, toate lucrurile sunt în mâinile Fiului și El decide cine va primi revelația. Tatăl hotărăște cine Îl va cunoaște pe Fiul, iar Fiul cine Îl va cunoaște pe Tatăl. Iar Tatăl poate fi cunoscut doar prin Fiul. Deci până la urmă cine decide care dintre muritori primește lumina revelației, Fiul sau Tatăl? Un posibil răspuns ar fi Fiul care a primit această autoritate de la Tatăl. Deci pentru că Fiul a primit această autoritate de la Tatăl și face totul după voia Tatălui, putem spune că Tatăl decide. Și de asemenea, pentru că Fiul a primit această autoritate, nu greșim când afirmăm că Fiul decide cine primește revelația și cine nu. Este o minunată conlucrare și armonie între Fiul și Tatăl. Tatăl dă toate lucrurile în mâinile Fiului. Dar Fiul se subordonează în totalitate Tatălui. Fiul decide ca un om să nu primească revelația, după criteriile precise stabilite de Tatăl. De aceea, când Fiul hotărăște ca un om să nu primească revelația, El poate spune: ***Te laud, Tată, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!***

Ca dorință, ca intenție, ca disponibilitate Dumnezeu voiește ca toți oamenii să fie mântuiți. Însă din perspectiva dreptății și demnității Sale divine El voiește ca doar pruncii să primească lumina revelației și să fie mântuiți. Trebuie să înțelegem ambele dimensiuni ale voinței lui Dumnezeu. Trebuie să ne smerim și să recunoaștem faptul că acest concept de voie a lui Dumnezeu este mai complex decât ne imaginăm noi. În contextul mântuirii și primirii revelației divine, e extrem de important să medităm asupra ambelor fațete ale voinței divine. Doar așa vom

avea o raportare echilibrată la semenii noștri și la planurile lui Dumnezeu. Dumnezeu voiește ca toți oamenii să fie mântuiți. Acest lucru ne împinge să vestim Evanghelia tuturor oamenilor în speranța că vor fi mântuiți. Dumnezeu însă voiește să mântuiască doar pe cei care se smeresc sub lumina revelației și renunță la îndumnezeirea lor. De aceea, când oamenii vor respinge mesajul și vor rămâne în întuneric, la fel ca Isus, va trebui să lăudăm voia dreaptă a lui Dumnezeu care a decis ca acei oameni să nu primească lumina. Deci există o voie a lui Dumnezeu ca DISPONIBILITATE și DORINȚĂ, ca INTENȚIONALITATE izvorâtă din dragostea Sa, și o voie a lui Dumnezeu ca manifestare a dreptății și demnității Sale. La întrebarea: a vrut Dumnezeu ca Israel să se pocăiască?, cred că răspunsul complet este și DA și NU.

În același sens trebuie să înțelegem și suveranitatea Sa în istorie. Revenim tot la Israel. Este o provocare complexă de a înțelege IDEEA de *voie a lui Dumnezeu*. Cum răspundem la întrebarea: a fost voia lui Dumnezeu ca Israel să Îl respingă pe Mesia și sa-L omoare? Din perspectiva spuselor Tatălui de pe muntele Schimbării la Față (*Acesta este Fiul Meu Preaiubit. De El să ascultați!*), în perspectiva dorinței lui Dumnezeu de a-i mântui cred că e o nebunie să spui ca evreii au împlinit voia Tatălui neascultând de Fiul Său. Însa din perspectiva spuselor lui Petru din Fapte 4:27-28. *În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadale lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău.*, evreii care L-au omorât pe Isus, au împlinit voia lui Dumnezeu. Sugerez deci că un răspuns mai COMPLET la întrebare este și DA și NU.

În acest context revenim la provocarea pe care a lansat-o în cap.7 despre misterul grăbirii venirii lui Dumnezeu. Hristos i-a trimis pe apostoli cu toată puterea Sa să ducă Evanghelia la toate neamurile. Dumnezeu Și-a asumat prin Duhul că va fi Cel care conduce Biserica spre împlinirea acestui mandat. Mandatul nu se împlinește după o strategie omenească, ci după strategia Duhului Sfânt și după ritmul impus de El (vezi cartea Faptele Apostolilor).

Și aici avem o primă întrebare foarte importantă: În procesul ducerii Evangheliei la marginea pământului, există și o variabilă care ține de credințioșia Bisericii? În lumina Noului și Vechiului Testament, răspunsul este: DA! Dumnezeu a făcut legământ cu Israel și l-a chemat să fie lumina popoarelor. Dar acest lucru avea să se întâmple dacă, și în măsura în care Israel avea să fie ascultător de Domnul. În Deut.28 Dumnezeu explică strategia Sa ca să îl înalțe pe Israel printre popoare și să fie cap și nu coadă. Dar Dumnezeu face acest lucru de-abia în perioada lui David și Solomon când poporul renunță la idolatrie și se întoarce la Domnul. Legământul lui Dumnezeu cu Israel are în vedere înălțarea luminii divine printre popoare. Dar legământul este CONDIȚIONAT. Și există o variabilă a credințioșiei lui Israel în împlinirea acestui mandat. Noul Legământ e construit pe tiparele Vechiului Legământ. Biserica e chemată și ea să fie martorul lui Dumnezeu printre popoare și să ducă Evanghelia la marginea pământului. Și Dumnezeu o împuternicește cu toată puterea Sa pentru împlinirea acestui mandat. Dar mandatul este un CEC în alb. Adică: mandatul se împlinește DE LA SINE și nu există variabila credințioșiei Bisericii incluse în acest proces? Împlinirea mandatului este sau nu condiționată de

credințioșia Bisericii? Poate Biserica să fie ca Israel necredințioasă și astfel să afecteze împlinirea mandatului? Noul Testament ne răspunde cu claritate: DA!

Ioan 15:1-11, adresat inițial apostolilor, ne arată atât de clar că și Noul Legământ este un legământ în care sunt cuprinse două părți, și în care promisiunile divine sunt condiționate de credințioșia noastră. Să citim cu atenție pasajul:

1. Eu sunt adevărata Viță, și Tatăl Meu este Vierul.
2. Pe orice mlădiță care este în Mine, și n-aduce rod, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce rod, o curăță, ca să aducă și mai mult rod.
3. Acum voi sunteți curați, din pricina Cuvântului pe care vi l-am spus.
4. Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți rod, dacă nu rămâneți în Mine.
5. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce mult rod; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.
6. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard.
7. Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.
8. Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei.
9. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea.
10. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.

Puterea lui Hristos nu era un CEC în alb nici pentru apostoli. Drept dovadă lepădarea lor rușinoasă după câteva ore după ce Isus a rostit cuvintele din Ioan 15. Cât de clar este elementul de condiționare. La fel ca în Vechiul Legământ, împlinirea mandatului se poate face doar prin puterea lui Dumnezeu. Dar această putere acționează DOAR în MĂSURA în care Biserica rămâne în Hristos. Poate o Biserică să nu rămână în Hristos și să nu beneficieze de puterea lui Hristos pentru a înălța Evanghelia printre popoare? Să privim la Biserica din Corint. Să privim la 5 din cele 7 Biserici ale Apocalipsei. Să privim la toate acele epistole ale lui Pavel scrise unor Biserici aflate în criză spirituală. Să privim la epistola către Evrei. Să privim la avertismentul dat de Pavel Bisericii în lumina lepădării lui Israel (vezi Romani 11). Lui Pavel îi este extrem de clar că atât orice Biserică locală, cât și Biserica în ansamblul ei poate fi lepădată ca necredinciosul Israel. Deci în împlinirea mandatului este o variabilă care ține de credințioșia Bisericii.

Întrebare care se naște din nou este: poate această necredincioșie afecta TIMPUL în care mandatul Bisericii este împlinit? La Israel am văzut că a fost posibil. Intenția și dorința lui Dumnezeu era să Îl aducă repede pe Israel în țara promisă și să Îl înalțe repede printre popoare. Nu peste noapte, dar REPEDE. Dumnezeu ar fi dorit să îl ducă pe Israel în țară în doi ani de zile și apoi să îi dea țara în decursul unei singure generații. Dar necredincioșia lui Israel a afectat ritmul inițial dorit de Domnul. Doi ani s-au transformat în 40 de ani, iar o generație s-a transformat în patru generații. Observăm că și în vechime exista un anumit RITM impus de Dumnezeu, o anumită LENTOARE. Dar cât de MARE era această LENTOARE? Ritmul dorit de Domnul putea DEVENI mai lent din pricina variabilei reprezentată de credincioșia poporului. Cartea Numeri ne arată atât de clar că: DA! Ne readucem aminte de modul în care Moise muștră două seminții din noua generație atunci când crede că vor să nu treacă Iordanul:

1. Fiii lui Ruben și fiii lui Gad aveau o mare mulțime de vite și au văzut că țara lui Iaezer și țara Galaadului erau un loc bun pentru vite.
2. Atunci fiii lui Gad și fiii lui Ruben au venit la Moise, la preotul Eleazar și la mai marii adunării, și le-au zis:
3. „Atarot, Dibon, Iaezer, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo și Beon,
4. țara aceasta, pe care a lovit-o Domnul înaintea adunării lui Israel, este un loc bun pentru vite, și robii tăi au vite.”
5. Apoi au adăugat: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, să se dea țara aceasta în stăpânirea robilor tăi și să nu ne treci peste Iordan.”
6. Moise a răspuns fiilor lui Gad și fiilor lui Ruben: „Frații voștri să meargă oare la război, și voi să rămâneți aici?
7. Pentru ce voiți să muiăți inima copiilor lui Israel și să-i faceți să nu treacă în țara pe care le-o dă Domnul?
8. Așa au făcut și părinții voștri când i-am trimis din Cades-Barnea să iscodească țara.
9. S-au suit până la valea Eșcol și, după ce au iscodit țara, au înmuiat inimile copiilor lui Israel și i-au făcut să nu intre în țara pe care le-o dădea Domnul.
10. Și Domnul S-a aprins de mânie în ziua ceea și a jurat zicând:
11. „Oamenii aceștia care s-au suit din Egipt, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, nu vor vedea țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, căci n-au urmat în totul calea Mea,
12. afară de Caleb, fiul lui Iefune, chenizitul, și Iosua, fiul lui Nun, care au urmat în totul calea Domnului.”

13. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel și i-a făcut să rătăcească în pustiu timp de patruzeci de ani, până la stingerea întregului leat de oameni care făcuse rău înaintea Domnului.

14. Și iată că voi luați locul părinților voștri, ca niște odrasle de oameni păcătoși, ca să faceți pe Domnul să se aprindă și mai tare de mânie împotriva lui Israel.

15. Căci, **dacă vă întoarceți de la El, El va lăsa mai departe pe Israel să rătăcească în pustiu** și veți aduce pierderea poporului acestuia întreg.” (Numeri 32:1-15)

Cât de clar îi era lui Moise faptul că variabila credințioșiei poporului poate afecta ritmul dorit de Domnul pentru planurile Lui! Incidentul cu Acan din Iosua 6-8 ne arată același lucru. Cucerirea cetății Ai a luat mai mult timp decât ar fi dorit Domnul. Necedințioșia lui Israel a dus la prelungirea timpului necesar pentru cucerirea țării Ai. Dacă necredințioșia lui Israel a afectat ritmul dorit inițial de Domnul și a mărit lentoarea procesului pentru împlinirea mandatului, oare necredințioșia Bisericii nu poate avea același efect? Elementul de condiționare prezent și în cadrul Vechiului Legământ, și în cadrul Noului Legământ, e suficient din punctul meu de vedere pentru a răspunde: DA!

Dumnezeu avea un ritm al Său pentru înălțarea lui Israel printre popoare. Dar oare cât de LENT era acest ritm? Ritmul dorit de Domnul nu era asemenea unui FULGER, dar era un RITM ALERT. Ritmul alert al Domnului era motivat de dorința Sa de a duce prin Israel lumina revelației către Neamuri. Noi nu conștientizăm încă ce MINUNE a fost alegerea lui Israel dintre popoare și chemarea Sa să fie preot al Domnului. În acel întuneric imens în care popoarele slujeau idolilor, Dumnezeu RIDICĂ un popor al Său care I se închină doar Lui. Israel era ca aprinderea unui mare felinar într-un ocean de întuneric. Dumnezeu dorea ca această LUMINĂ să lumineze peste popoare. De aceea, RITMUL său este unul alert, și în decurs de maxim o generație, Israel trebuia să fie CAP și nu COADĂ printre popoare! Marea promisiune din Deut.28 nu avea nevoie de 10 generații pentru a fi împlinită! Fiecare generație se bucura de ȘANSA împlinirii mandatului preoției. Iată ce promite Dumnezeu în Deuteronom noii generații:

1. Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău păzind și împlinind toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, Domnul Dumnezeul tău îți va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ.

2. Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine și de care vei avea parte, dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău:

3. Vei fi binecuvântat în cetate și vei fi binecuvântat la câmp.

4. Rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, rodul turmelor tale, fătul vacilor și oilor tale, toate acestea vor fi binecuvântate.

5. Coșnița și postava ta vor fi binecuvântate.

6. Vei fi binecuvântat la venirea ta și vei fi binecuvântat la plecarea ta.
7. Domnul îți va da biruință asupra vrăjmașilor tăi care se vor ridica împotriva ta; pe un drum vor ieși împotriva ta, dar pe șapte drumuri vor fugi dinaintea ta.
8. Domnul va face ca binecuvântarea să fie cu tine în grânarele tale și în toate lucrurile pe care vei pune mâna. Te va binecuvânta în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău.
9. Vei fi pentru Domnul un popor sfânt, cum ți-a jurat El, dacă vei păzi poruncile Domnului Dumnezeuului tău și vei umbla pe căile Lui.
10. Toate popoarele vor vedea că tu porți Numele Domnului și se vor teme de tine.
11. Domnul te va copleși cu bunătați, înmulțind rodul trupului tău, rodul turmelor tale și rodul pământului tău, în țara pe care Domnul a jurat părinților tăi că ți-o va da.
12. Domnul îți va deschide comoara Lui cea bună, cerul, ca să trimită țării tale ploaie la vreme și ca să binecuvânteze tot lucrul mâinilor tale: vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut.
13. Domnul te va face să fii cap, nu coadă; întotdeauna vei fi sus, și niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de poruncile Domnului Dumnezeuului tău pe care ți le dau astăzi, dacă le vei păzi și le vei împlini
14. și nu te vei abate nici la dreapta, nici la stânga de la toate poruncile pe care vi le dau astăzi, ca să vă duceți după alți dumnezei și să le slujiți.

(Deut.28:1-14)

Această minunată promisiune e valabilă pentru fiecare generație din Israel, și nu era o promisiune pe care Domnul vroia să o îplinească în decursul a patru generații. Când prin David, Israel revine în ascultare de Domnul, Dumnezeu îl înalță REPEDE pe Israel printre popoare! Domnul vroia mai mult ca Israel ca lumina Sa să lumineze prin Israel peste Neamuri! Aceasta era voia Sa, ca dorință, ca intenție. Dar din pricina necredințioșiei lui Israel, a intrat în scena voia Sa ca manifestare a dreptății Sale, voie care se subordona voii lui Dumnezeu suverane în istoriei și care face ca necredințioșia oamenilor să lucreze spre slava Sa! (despre această voie a vorbit Petru în Fapte 4:27-28. Deci în istoria împlinirii mandatului preoției de către Israel identificăm măcar TREI dimensiuni a voii lui Dumnezeu:

- O voie a lui Dumnezeu ca intenție, ca dorință spre mântuirea lui Israel și a tuturor neamurilor.
- O voie a lui Dumnezeu ca manifestare a dreptății Sale din pricina necredințioșiei lui Israel.

- O voie a lui Dumnezeu ca manifestare a atotștiinței și suveranității Sale în istorie.

Revenim la Noul Legământ. Rămân valabile cele trei dimensiuni ale vocii lui Dumnezeu? Răspunsul meu este: DA!

Oare cât de MULT a dorit Duhul să dureze până când Evanghelia să ajungă la marginea pământului? Nu era un ritm FULGER, peste noapte, știm lucrul acesta din Faptele Apostolilor. Dar oare cât de LENT dorea Duhul să fie? Oare Duhul nu dorea ca Evanghelia să ajungă cât de repede la Neamuri pentru a fi mântuite? Apostolii au înțeles inițial împlinirea mandatului în timpul unei singure generații. Oare au înțeles ei greșit? Cartea Fapte ne arată „cât de lent” este ritmul lui. Doar prin Pavel și mica sa echipă misionară, în 20 de ani, Duhul răspândește Evanghelia pe un teritoriu incredibil de mare! Iar ritmul ar putea fi unul accelerat odată cu creșterea numărului credincioșilor. Mai multe Biserici locale înseamnă mai mulți îngeri implicați în văzduh în bătăliile împotriva căpeteniilor și domniilor din locurile cerești! (vezi cartea Apocalipsa). Dacă fiecare generație de credincioși ar fi răspândit Evanghelia cât a reușit prin Duhul să o răspândească Pavel, atunci Evanghelia ar fi ajuns de mult la marginile pământului! Și oare aceasta a fost strategia și voința Duhului ca Evanghelia să NU ajungă la capătul pământului nici după 2000 de ani de la înălțarea lui Hristos?

Poate că unora li se pare șocantă teoria conform căreia Isus era disponibil să se reîntoarcă în secolul întâi, sau oricum mai repede decât 2000 de ani. Dar dacă afirmăm că dorința Sa era ca Evanghelia să ajungă mai repede la toate popoarele, oare greșim? Oare dacă avem de partea noastră toată puterea în cer și pe pământ, și această putere este a unui Dumnezeu care voiește ca TOȚI oamenii să fie mântuiți, și dacă noi suntem credincioși, El ne va sta împotriva și va amâna cu mai mult de 2000 de ani ducerea Evangheliei la toate popoarele? Oare nu cel rău se luptă ca Evanghelia să nu ajungă la toate popoarele? Oare puterea lui este așa de mare încât puterea lui Hristos nu a reușit în 2000 de ani să ducă Evanghelia la marginile pământului?

Sau mai degrabă răspunsul la această întrebare trebuie să îl căutăm la necredincioșia noastră. Pentru că te întreb pe tine și pe mine: cât ne-am frământat până în acest moment cu împlinirea Marii Trimiteri? Nu, mai degrabă, am stat destul de relaxați, chiar dacă Evanghelia nu a ajuns încă la marginile pământului? Am fost cuprinși oare de râvna davidică de nu a da odihnă pleoapelor noastre până când Evanghelia nu va ajunge la toate popoarele?

Pavel, marele misionar, a înțeles dorința lui Dumnezeu ca Evanghelia să ajungă cât mai repede și în timpul vieții sale la toate popoarele! Iată ce spune el în Romani 1:5:

1. Prin care am primit harul și apostolia ca să aducem pentru Numele Lui la ascultarea credinței pe TOATE Neamurile...

Pavel a înțeles un ritm alert de ducere a Evangheliei la toate Neamurile și și-a propus să realizeze acest lucru în timpul vieții sale. Pavel a înțeles dorința lui Hristos ca să ajungă repede la toate Neamurile Evanghelia. Iar viața sa ne arată cu câtă repeziciune s-a răspândit cuvântul în

Imperiul Roman. Oare noi am înțeles mai bine decât el? Oare noi am înțeles că de fapt Duhul avea în vedere o strategie mai mare decât 2000 de ani de ducere a Evangheliei la toate Neamurile, și de fapt, Duhul este Cel care a împiedicat până acum pe credincioși să ducă Evanghelia la toate Neamurile? Oare marele apostol lucra după o strategie, și Duhul după o cu totul altă strategie?

Revenim la înțelegerea complexă a voii lui Dumnezeu. De ce nu a ajuns Evanghelia la toate popoarele după 2000 de ani după Marea Trimitere? A fost voia lui Dumnezeu ca să se întâmple acest lucru? Am descoperit măcar trei dimensiuni ale voii lui Dumnezeu. Să ne amintim:

- a) Voia lui Dumnezeu ca dorință, intenție, care izvorăște din dragostea Sa.
- b) Voia Sa care manifestare a dreptății Sale.
- c) Voia Sa ca manifestarea a atotștiinței și suveranității Sale peste istorie.

Astfel, din perspectiva a) nu a fost voia lui Dumnezeu ca după 2000 de ani de istorie să nu ajungă Evanghelia la toate popoarele. Din perspectiva b) a fost voia lui Dumnezeu față de o Biserică infidelă să nu o ajute să împlinească Marea Trimitere, și să o lase sub puterea vrăjmașului. Din perspectiva c) toată necredincioșia Bisericii a împlinit ceea ce sfatul și înțelepciunea Sa hotărâse mai dinainte de întemeierea lumii. Este esențial să înțelegem că cele trei dimensiuni ale voii lui Dumnezeu nu se exclud, și este important să le avem pe toate în vedere. Daniel este un model minunat în acest sens. El declară poate ca nimeni altul, suveranitatea lui Dumnezeu în istorie. Indiferent de ce se întâmplă pe pământ, Domnul împărățește! El ridică și coboară pe cine vrea, El orânduiește împărățiile, și toate se întâmplă după voia Sa! (voia de tip a). Tot Daniel, declară că Israel este în robie ca o manifestare a dreptății lui Dumnezeu (vezi Daniel cap.9). Dar același Daniel, în cap.9 înțelege CONLUCRAREA omului cu Dumnezeu în istorie, variabila umană, și faptul că promisiunile divine sunt CONDIȚIONATE, faptul că Dumnezeu VREA să ÎȘI împlinească promisiunea, și ACȚIONEAZĂ din această perspectivă. Daniel cap.10 ne descoperă aceeași perspectivă: omul Daniel conlucrează cu Dumnezeu în sensul voii a). Deci, Daniel ACCEPTĂ voia de tip b) și voia de tip c), dar ACȚIONEAZĂ în sensul voii de tip a), și din perspectiva legităților ce afirmă conlucrarea omului cu Dumnezeu și variabila credincioșiei omului în ecuația planurilor lui Dumnezeu! Oare nu face așa și Mântuitorul în Matei cap.11? El acceptă manifestarea dreptății lui Dumnezeu față de Israel, și suveranitatea lui Dumnezeu în istoria lui Israel, dar acționează în sensul voii lui Dumnezeu de a-l mântui pe Israel? Oare nu face la fel și apostolul Pavel în Romani 9-11? El ne explică împietrirea lui Israel ca pe o manifestare a dreptății lui Dumnezeu și ca pe o împlinire a planului Său alcătuit înaintea de întemeierea lumii, dar ACȚIONEAZĂ în sensul voii a) împlinindu-și slujba față de Neamuri și stârnind astfel gelozia lui Israel, în speranța pocăinței acestuia și revenirii Domnului pe nori? Oare nu acest lucru vrea să ni-l explice Romani 9-11, și anume înțelegerea voii complexe a lui Dumnezeu față de destinul istoriei? Un credincios

trebuie să cunoască toate cele trei dimensiuni ale vocii lui Dumnezeu și să se raporteze simultan la toate! Și Isus ne învață următoarea lecție:

- Când e vorba de viața Sa, El privește la voia lui Dumnezeu de a-l mântui pe Israel și acționează în acest sens.
- Când e vorba de REACȚIA plină de credință a celorlalți, El își găsește ODIHNA sufletească privind la voia lui Dumnezeu ca manifestarea a dreptății Sale și ca manifestare a atotștiinței și suveranității lui Dumnezeu în istorie. De asemenea, avem nevoie de această perspectivă ca nu cumva să ajungem ca Perez-Uza și să credem că este responsabilitatea noastră să sprijinim carul lui Dumnezeu și planurile Lui.

Apostolii au înțeles dorința lui Isus ca Evanghelia să ajungă în timpul vieții lor la marginile pământului. Cartea Fapte este o dovadă a disponibilității Duhului de a duce repede Evanghelia la Neamuri. Dar Evanghelia nu a ajuns nici după 2000 de ani la toate popoarele. De ce? Oare au înțeles apostolii greșit? Oare după primii ani, Duhul s-a oprit din avânt și a spus Bisericii Sale: Hei, mai încet, căci de fapt strategia Mea vizează peste 2000 de ani de așteptare? Sau mai degrabă trebuie să căutăm răspunsul la fel ca Israel la necredințioșia noastră?

Necredințioșia poporului Său afectează și nu afectează planurile Sale. Din perspectiva finalității nu le afectează. Dar din perspectiva implicațiilor prezente le afectează. Nu a fost așa cu Adam? Nu de acolo învățăm faptul că suveranitatea lui Dumnezeu nu exclude variabila credințioșiei omului? Oare păcatul lui Adam nu a însemnat atunci și acolo o înfrângere și o biruință a celui rău? Oare a fost voia lui Dumnezeu ca Adam să păcătuiască? Dar când privim păcatul lui Adam din perspectiva FINALITĂȚII istoriei omenirii (Noul Ierusalim), atunci vedem că păcatul lui Adam nu doar că nu a afectat planurile lui Dumnezeu, dar că de fapt a ÎMPLINIT planurile Creatorului! O, adâncul, bogăției înțelepciunii lui Dumnezeu!!! Ajungem la doxologia din Romani 11 doar dacă acceptăm ca autentice atât variabila credințioșiei omului, cât și suveranitatea lui Dumnezeu, dacă acceptăm complexitatea unei ecuații în care deși omul e implicat în planurile Creatorului, și e LIBER să aleagă, planurile Creatorului merg ÎNAINTE? Teoria predestinării nu face decât să SIMPLIFICE ecuația. Dumnezeu este cel care la unii le învârte cheița spre mântuire și la alții nu. El potrivește cheițele astfel încât toate să meargă spre împlinirea planurilor Lui! E o înțelepciune și asta! Dar unde este adâncul bogăției înțelepciunii lui Dumnezeu! Adâncul bogăției înțelepciunii lui Dumnezeu strălucește atunci când, DEȘI omul alege liber, planurile Domnului se împlinesc în mod desăvârșit! Aici ni se blochează mintea! Aici mintea noastră este expusă unui plan pe care nu-l putem cuprinde căci sunt mult prea multe variabile puse în joc! Pe când teoria predestinării nu face decât să simplifice ecuația, și să-i reducă minunata-i complexitate. Un model dinamic, în care omul e VIU și poate să aleagă, este înlocuit cu un model mecanicist în care OMUL nu poate alege harul, ci are doar cheița „alegerii” învârtită sau nu de Creator.

În acest context putem aduce în discuție numărul deplin al Neamurilor din Romani 11. Despre ce să fie vorba? Pavel nu ne explică explicit în Romani 11 ce înțelege el prin numărul deplin al Neamurilor. Noi încercăm să speculăm. Ne gândim că au fost nevoie de acești 2000 de ani ca să se nască mulți oameni și să se împlinescă numărul deplin al Neamurilor. Și poate așa este. Dar este doar o presupunere. Marea problemă a noastră este legată de acești 2000 de ani. Noi încercăm să înțelegem Noul Testament prin prisma celor 2000 de ani care au trecut. Provocarea este să facem abstracție de acești 2000 de ani, și să ne raportăm la scrierile apostolilor din perspectiva primului secol, și să nu considerăm cei 2000 de ani ca pe ceva absolut NECESAR. Cei 2000 de ani apasă pe umerii rațiunii noastre. Dacă Evanghelia ar fi fost dusă mai repede la marginile pământului, atunci Domnul ar fi venit mai repede. Și cu noi ce s-ar fi întâmplat? Nu cred că este calea corectă pentru a explora taina celor 2000 de ani care s-au scurs. Căci pe baza acestei teorii, oameni se vor naște și în următorul secol, și tot așa. Și în fiecare secol vor fi oameni care se vor întoarce la Domnul. Pe baza acestui raționament, Domnul nu ar mai trebui să vină niciodată. Dacă intrăm apoi să explorăm taina trimiterii sufletelor în istorie, iarăși ne ducem pe un teren alunecos. Scriptura ne dă câteva indicii, dar nu prea multe, și astfel tindem să mergem mai departe de ce este scris și să speculăm. Dacă ar fi să rămânem la ce este scris, numărul deplin al Neamurilor îl putem interpreta mai degrabă în lumina ducerii Evangheliei la toate popoarele. Popoarele au apărut la intervenția divină de la turnul Babel. Dumnezeu iubește toate popoarele. El vrea să se facă cunoscut tuturor popoarelor. Dorința Sa este ca la final să aibă în Noul Ierusalim oameni din toate limbile, din toate semințiile și din toate Neamurile (vezi Apoc.7). De asemenea, El vrea ca toate popoarele (care sunt expuse deja mărturiei Creației) să fie expuse și mărturiei Evangheliei lui Hristos (vezi Marea Trimitere). ATUNCI va putea veni sfârșitul. Domnul nu vrea să aducă judecata ÎNAINTE de a expune toate neamurile la mărturia Evangheliei lui Hristos. De aceea, numărul deplin al Neamurilor îl pot lega în primul rând de această dorință a lui Dumnezeu ce are în vedere toate Neamurile.

Putem aduce în discuție și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Dumnezeu ar putea nimici tot pământul oricând (vezi potopul lui Noe). Păcatele oamenilor îl obolesc și reprezintă hule aduse Numelui Său. Dar Dumnezeu rabdă toată această istorie a păcatului. Din această perspectivă cred, o zi este pentru Domnul ca o mie de ani. Dumnezeu a așteptat cu răbdare până la venirea lui Hristos. Acolo a fost câștigată biruința împotriva diavolului și a fost realizată ispășirea păcatelor omenirii. După acest moment, judecata este iminentă. Ce L-ar mai împiedica acum să aducă judecata? În Apocalipsa, judecata este un moment așteptat atât de cer, cât și de pământ. Dacă până la Hristos, avem multe mijlociri care urmăresc AMÂNAREA judecății lui Dumnezeu în istorie (vezi mijlocirea lui Avraam pentru Sodoma), în Noul Testament suntem chemați să ne rugăm pentru ca judecata finală să vină mai repede. În Luca 18 Isus ne îndeamnă să ne rugăm neîncetat pentru venirea judecății, iar în Apoc.8, rugăciunile sfinților sunt cele care declanșează judecata lui Dumnezeu pe pământ. Dar dacă noi suntem purtători ai harului, de ce să ne rugăm pentru venirea judecății? Dacă noi iubim pe oameni de ce să nu ne rugăm pentru amânarea judecății? Pe de altă parte în fiecare generație vor fi și oameni care nu cred. Dacă am gândi așa, judecata ar trebui să nu mai vină niciodată. Iar noi ar trebuie să mijlocim în fiecare

generație pentru amânarea venirii lui Hristos. Nu am învățat acest spirit de la tatăl nostru Avraam? Cu toate acestea, Noul Testament ne învață parcă exact opusul. Trebuie să ne rugăm pentru mântuirea oamenilor, dar să așteptăm și să grăbim ziua judecății. Cum se împacă aceste două perspective? Răspunsul pare a fi dat de acel misterios număr al neamurilor. Iată un pasaj sugestiv din Apocalipsa:

- Ei strigau cu glas tare și ziceau: Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului? Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă și li s-a spus să nu se odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor care aveau să fie omorâți ca și ei. (Apoc. 6:10-11).

Dumnezeu are în vedere convertirea Noului Ierusalim din sufletele tuturor celor mântuiți din istorie. Această construcție se pare că are nevoie de un anumit număr de suflete, și de o diversitate de suflete, cu profiluri diferite. Și aici am putea specula, că a fost imperios nevoie de cei 2000 de ani de istorie ca să poată intra în istorie și să fie modelate TOATE acele suflete care vor face posibilă ridicarea Noului Ierusalim. Și astfel, poate va mai fi nevoie de încă o mie de ani. Și acest lucru Pavel nu îl știa, și nici apostolii. Este o ipoteză logică, dar este totuși doar o presupunere. În mod cert, din perspectiva suveranității Sale acești 2000 de ani au făcut parte din planul Său și necredincioșia Bisericii a lucrat spre slava Sa la fel cum necredincioșia lui Israel a lucrat spre slava Sa! Dar această perspectivă nu mă îndeamnă la acțiune. E important să o cunosc pentru a evita alte extreme, dar dacă rămân doar aici rămân pasiv. Acțiunea este mobilizată de cunoașterea voii lui Dumnezeu ca intenție și dorință, și de înțelegerea faptului că această voie a lui Dumnezeu devine realitate în urma răspunsului meu. Aici intervine acel 1% al variabilei credincioșiei omului care face diferența. Acest element a stârnit reacția danielică din Daniel cap.9. Ipoteza că cei 2000 de ani au reprezentat un lucru absolut necesar în planul divin are un mare cusur.

Marele cusur este modul în care apostolii au interpretat promisiunea lui Isus: Eu vin CURÂND! În primul rând e important să observăm că Isus nu le-a spus DOAR că El poate veni oricând, deci și în primul secol. El nu le-a vorbit doar despre POSIBILITATEA Sa de a se reîntoarce oricând. Dacă cei 2000 de ani ar fi fost prestabiliți în agenda lui Hristos, atunci de ce El le-a transmis nu că poate veni oricând, ci ca veni CURÂND? Și sunt multe pasaje din Evanghelie care ne arată că Isus a urmărit ca apostolii să înțeleagă acest CURÂND în sens literal. Sunt mai multe pasaje din Evangheliile cărora noi acum, după cei 2000 de ani, le căutăm o altă interpretare. Dar dacă ne eliberăm de complexul exegetic al celor 2000 de ani de istorie a Bisericii, vom observa că sensul este unul literal, și simplu, și anume că Isus se va întoarce în primul secol. Apostolii care au auzit aceste cuvinte ale lui, și care nu aveau complexul celor 2000 de ani, au receptat un sens LITERAL. Despre ce pasaje e vorba? (vezi Matei 11:23, Matei 16:28, Matei 24:29-30, 33-34, Marcu 13:30, Luca 21:32). După căderea Ierusalimului, venirea Fiului omului trebuia să aibă loc ÎNDATĂ. Dovada faptului că ucenicii au interpretat aceste cuvinte ale Mântuitorului referindu-se la revenirea Sa și că va avea loc în timpul vieții lor, îl găsim în modul

în care apostolii au transmis această interpretare mai departe Bisericii. Este de ajuns să citim epistolele Noului Testament pentru a vedea că apostolii nu vorbeau doar despre POSIBILITATEA revenirii Domnului oricând, ci despre revenirea Domnului ÎN CURÂND. Cartea Apocalipsa vine să CONFIRME interpretarea apostolică. Este extrem de important să înțelegem că în cartea Apocalipsa Duhul ar fi putut spune: apostolii au interpretat acest ÎN CURÂND într-un sens literal. Dar el trebuie interpretat ca și POSIBILITATE etc. Dar cartea Apocalipsa insistă și mai mult pe ideea de ÎN CURÂND! Hristos este prezentat din primul capitol ca unul care VINE pe nori! Iar la final ni se transmite un spirit de alertă, de urgență, și ni se repetă de trei ori faptul că Domnul vine în CURÂND și că vremea este APROAPE!

Dacă Domnul avea deja prestabilit în agenda Sa cei 2000 de ani, de ce în loc să folosească expresia ÎN CURÂND și să îi facă pe ucenici să creadă că El va reveni în primul secol, nu a vorbit doar despre POSIBILITATEA revenirii Sale în orice moment al istoriei. Oare putem noi acum interpreta mai BINE ca apostolii sensul expresiei ÎN CURÂND? În greacă termenul ÎN CURÂND are în vedere ideea de REPEDE, IUTE, GRABNIC. Pentru a înțelege acest sens, e bine să știm că el este folosit de exemplu în fapte 12:7 când îngerul îi spune lui Petru în temniță: Scoală-te, IUTE!. Din cunoștințele mele nu găsim nicăieri în Noul Testament expresia ÎN CURÂND folosită metaforic, simbolic.

Noi, acum după 2000 de ani, propunem o altă interpretare expresiei ÎN CURÂND. Încercăm poate să Îl apărăm pe Dumnezeu ca prietenii lui Iov și să explicăm problema unei promisiuni neîmplinite. Poate avem chiar mândria să propunem o interpretare superioară celei apostolice. Părerea mea umilă este că nici după 2000 de ani de cunoaștere, noi nu putem înțelege mai bine ca apostolii sensul Evangheliei și al cuvintelor lui Isus.

Cum interpretăm noi acum expresia *Eu vin curând?* **Teoria morții fizice:** prin moarte noi intrăm în realitatea ultimă a venirii lui Hristos. Moartea va veni în curând pentru fiecare. Deci venirea lui Hristos va fi în curând pentru fiecare. Dar acest adevăr e valabil de la Moise încoace. De ce atunci nu găsim în vechiul Testament nici o promisiune de genul MESIA vine CURÂND? Ea ar fi fost la fel de valabilă, căci de altfel 1500 de ani e chiar MAI PUȚIN decât 2000 de ani? Creștinii din Noul Testament nu așteptau MOARTEA, ci revenirea Domnului. Pavel este extrem de clar în repetate rânduri cu privire la această temă. Entuziasmul primilor creștini nu era generat de faptul că oricum nu pot trăi mult pe acest pământ, ci că venirea Domnului e mai aproape de ei decât propria lor bătrânețe. Pavel, și după 50-55 ani, așteaptă cu ardoare revenirea Domnului și nu moartea! Și speranța de viață a oamenilor în lumea antică era mai mică decât cea din societatea modernă. Teoria morții e adevărată, dar nu are relevanță față de promisiunea Eu vin curând. Teoria morții e valabilă și în Vechiul Testament. Și aici e important să înțelegem diferența de perspectivă asupra venirii lui Mesia dintre Vechiul și Noul Testament. În Vechiul Testament nu apare nici o dată promisiunea: Mesia va veni ÎN CURÂND. Ba dimpotrivă, Duhul sfânt i-a înștiințat că nu pentru ei înșiși au vestit profeții lucrurile privitoare la Mesia (vezi 1 Petru 1:10-12). Dumnezeu i-a spus lui Avraam că va muri și că după 400 de ani urmașii săi se vor întoarce în Canaan. Moise a vorbit despre un prooroc ca el care va veni după moartea lui. Lui

Daniel i se spune explicit că vor mai fi multe imperii pe pământ până va veni Mesia și că profetia are în vedere vremuri istorice îndepărtate.

Tonul Noului Testament este ALTUL însă: sfârșiturile veacurilor au năvălit peste Biserică, trăim deja ceasul cel de pe urmă, venirea Domnului nu e POSIBILĂ, ci IMINENTĂ! Aceasta era atmosfera din Fapte care a făcut pe primii creștini să își vândă o bună parte din bunuri și să le închine la picioarele apostolilor. Iminența venirii lui Hristos a dat foc inimilor apostolilor și creștinilor. Dar Domnul nu a venit. Pavel însă nu își cere scuze la finalul vieții că a înțeles greșit iminența venirii lui Hristos și că de fapt lucrurile stau altfel. El este MÂNDRU că a IUBIT venirea Domnului și îl îndeamnă fierbinte pe Timotei să propovăduiască Cuvântul PENTRU arătarea Împărăției lui Dumnezeu! Oare putem greși, dacă, acum după 2000 de ani, îndrăznim să călcăm în toate pe urmele apostolilor, inclusiv în credința că Domnul va reveni în timpul vieții noastre!?

A doua teorie explică promisiunea lui Hristos prin evenimentele din anul 70. CURÂND își păstrează un sens literal. Noi nu putem înțelege mai bine ca apostolii sau creștinii din primul secol sensul cuvintelor lui Isus. Iminența este evidentă în înțelegerea lor. Dar iminența are în vedere nu revenirea Domnului, ci căderea Ierusalimului. Inclusiv cartea Apocalipsa este scrisă înainte de anul 70 d.H pentru a anunța căderea Ierusalimului. Dar oricât mi-aș dori să înghesui căderea Ierusalimului în apocalipsa sau în epistole, ea poate fi doar ceva secundar. Atât epistolele cât și apocalipsa vorbesc cât se poate de clar și explicit despre revenirea Domnului pe nori. Această interpretare are în schimb meritul de a sublinia sensul literal al promisiunii. Ea vizează nu doar o POSIBILITATE, ci o IMINENȚĂ. Soluția oferită însă prin evenimentul căderii Ierusalimului însă nu e mulțumitoare, căci sunt ignorate zeci de pasaje când iminența vizează în mod clar venirea Domnului pentru a restaura toate lucrurile.

O treia teorie este teoria profetică. La Dumnezeu timpul curge ALTFEL. Din perspectiva Sa o mie de ani sunt ca o zi. Promisiunea Eu vin curând, trebuie deci înțeleasă din perspectiva cerească, și nu din perspectivă pământească. Apostolii au înțeles promisiunea în sens literal, din perspectivă pământească. Noi, după 2000 de ani, știm că sensul e altul din perspectivă cerească. Și dacă acesta a fost sensul vizat, Dumnezeu i-a păcălit pe apostolii din primul secol? Și atunci ce relevanță mai are afirmația Eu vin curând? Vrea să transmită doar adevărul că după moartea și învierea lui Hristos războiul este DEJA câștigat, și astfel FINALUL slăvit este o certitudine!? În Vechiul Testament, Mesia încă nu câștigase biruința. De aceea, nu este folosit acest ÎN CURÂND în Vechiul Testament, ci doar în Noul Testament. Argumentul clasic al teoriei este legat de dimensiunea profețiilor din vechime, și de 2 Petru cap.3. În vechime profețiile aveau mai multe faze de împlinire. Unele erau imediate (în curând în sens literal), altele erau escatologice (în curând în sens simbolic). Dar expresia în curând nu apare în profețiile din vechime. De asemenea, am văzut că apare exact OPUSUL. Duhul înștiințează pe profeți care primesc profețiile mesianice că are în vedere lucruri care se vor ÎMPLINI mai târziu în istorie, mult după ce vor muri ei. Însă același Duh le vorbește apostolilor despre venirea lui Mesia pe

nori, fără a le mai da această înștiințare. Ci le vorbește despre o IMINENTĂ venire a Domnului pe nori! Oare Duhul a fost mai mărinimos și sincer cu profeții din vechime decât cu apostolii?

Pasajul din 2 Petru nu anulează, ci întărește iminența venirii Domnului. Problema noastră este că noi interpretăm acest pasaj ca și cum Petru l-a scris ieri, după scurgerea celor 2000 de ani de istorie, și că din acest pasaj vedem DOAR faptul că pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani. Petru a scris aceste rânduri în primul secol când încă nu trecuse o generație de oameni de la înălțarea lui Hristos la cer. Hristos nu venise însă. Și în acel context s-au ridicat batjocoritori care întrebau: Unde este făgăduința venirii Lui? Să analizăm cu atenție ce spune și ce nu spune pasajul.

Prima observație: contextul. Petru scrie epistola în contextul în care anumiți prooroci mincinoși promovau în Biserică o falsă libertate creștină și o viață imorală. Ei promovau destrăbălarea, desfrâul. În capitolul 1 Petru insistă că voia lui Dumnezeu pentru credincios este creșterea în sfințire și în rodire. În cap.2 deconspiră acești prooroci mincinoși și insistă pe dreapta judecată a lui Dumnezeu care se va revărsa peste toți cei care trăiesc după poftele lor. Deci în cap.2 el opune falsei libertăți promovate de acești prooroci dreapta judecată a lui Dumnezeu revelată în Scripturile Vechiului Testament. În cap.3 el abordează o altă temă, și anume contestarea venirii judecării lui Dumnezeu. Hristos prin făgăduința Sa reînnoiește promisiunile vechi-testamentare care anunțau venirea zilei judecării lui Dumnezeu. Și aici mare atenție: batjocoritorii nu contestau făgăduința venirii lui Hristos ca judecător pe baza faptului că Isus a promis că va veni curând și că nu a venit încă. Între înălțarea lui Hristos la cer și scrierea epistolei 2 Petru nu trecuse atât de mult timp (mai puțin de 40 de ani). Nu trecuse încă o generație completă. De aceea, contestarea promisiunii Eu vin *curând* încă nu avea suficientă susținere temporală din partea evidențelor istorice. Argumentul adus de batjocoritori este ALTUL:

- Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii.

Argumentul lor este că TOATE rămân așa cum erau de la începutul zidirii. Și de la începutul zidirii până la ei trecuseră MULTĂ vreme. Este foarte interesantă expresia: de când au adormit părinții noștri. Cine erau acești părinți? La ce se referă ei? Se referă la părinții lor creștini care au sperat că vor prinde pe pământ revenirea Domnului? Sau se referă la părinții lor iudei care le-au vorbit și ei despre judecata lui Dumnezeu?

Este interesant modul în care răspunde Petru obiecției lor. El le răspunde prin autoritatea Vechiului Testament. În răspunsul lui din 3:5-14, Petru folosește un limbaj specific vechi-testamentar. El nu vorbește ca limbaj despre venirea Domnului Isus, ci despre venirea Zilei lui Dumnezeu. Cuvintele lui Petru puteau fi rostite într-o sinagogă evreiască fără să primească vreo obiecție. Se pare că acești prooroci erau dintre Iudei. Versetul 5 indică destul de clar acest lucru: Căci înadins se fac ei că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui

Dumnezeu, din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă. Petru face referire la faptul că ei cunoșteau istoria potopului și deci că recunoșteau, măcar în parte, autoritatea Vechiului Testament. Potopul ne arată că lucrurile nu au rămas așa de la începutul zidirii. Dumnezeu a intervenit cu o judecată globală care anunță venirea unei judecăți finale. De la creație până la potop a trecut MULTĂ vreme. Trecerea unei perioade mari de TIMP fără să se întâmple nimic nu este un argument în sine deci că NICIODATĂ nu se va întâmpla NIMIC. Într-adevăr trecuseră peste 700 de ani de la profețiile lui Isaia care anunțau venirea zilei Domnului. Isus anunțase și El această zi. Dar, spuneau proorocii mincinoși, ni s-a mai vorbit despre acest lucru din vechime, și nu s-a întâmplat nimic. La fel cum nu s-a întâmplat nimic de la începutul zidirii până acum, la fel nu se va întâmpla nimic chiar dacă Isus a anunțat și El venirea judecății lui Dumnezeu. Deci trecerea unei mari perioade de timp fără a se schimba ceva în realitatea vieții noastre, a istoriei și a lumii, nu este în sine un argument că acel CEVA nu va avea loc cândva.

Petru invocă autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu care nu minte ci se împlinește. Acest Cuvânt a scos pământul din apă, și tot acest Cuvânt a înecat lumea prin apă. Deci CUVÎNTUL și-a dovedit puterea și autenticitatea atât în FACEREA lumii, cât și în DISTRUGEREA ei. Cuvântul nu este doar aducător de VIAȚĂ, ci și aducător de JUDECATĂ. Deci ÎNCEPUTUL zidirii recunoscut de proorocii mincinoși, era un argument în favoarea judecății divine și nu în defavoarea ei. De asemenea Petru insistă că același CUVÂNT păzește și păstrează cerurile și pământul de acum pentru ZIUA JUDECĂȚII. Ce interesant: să fii păzit și păstrat pentru ziua judecății. La ce se referă? Oamenii s-ar putea decima între ei. Omenirea s-ar putea autodistrage. Cataclisme (un nou potop) ar putea distruge întreaga lume. Cel rău ar putea distruge pământul. Dar Cuvântul lui Dumnezeu anunță că omenirea, pământul și cerurilor VOR REZISTA până în ziua judecății hotărâte de Dumnezeu. Deci nu doar ÎNCEPUTUL ZIDIRII este un argument în favoarea judecății, dar și faptul că omenirea a continuat să existe pe pământ de la începutul zidirii este un argument în favoarea judecății. Căci și începutul zidirii și continuitatea zidirii înalță autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. ACELAȘI CUVÎNT a anunțat însă și JUDECATA.

Bun și totuși de ce nu a venit încă această judecată? De judecata întregului pământ ni se vorbește de la Moise, deci de 1500 de ani? De ce nu a venit ea încă? Unde este deci făgăduința venirii Lui?

Petru continuă: pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. La Dumnezeu timpul curge altfel. Dar în ce sens curge altfel? Și când răspundem la această întrebare comentăm doar faptul că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, dar Petru ne spune MAI ÎNTÂI că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani!!! la ce se referă acest lucru? Isaia ne învață că păcatele oamenilor Îl obolesc, că fiecare zi din istoria păcătoasă a omenirii este o zi care-L obosește pe Domnul. În fiecare zi nedreptatea, păcatul suferința reprezintă hule aduse Creatorului. Cred că din această perspectivă o zi este ca o mie de ani pentru Domnul. Cu alte cuvinte, Domnul ar VREA să aducă JUDECATA ca să intre în acea odihnă ca de sabbat. În același timp însă o mie de ani sunt ca o zi. Din perspectiva eternității, a veșniciei, o mie de ani

sunt ca o zi. Din această perspectivă la Domnul ÎN CURÂND ar putea să însemne și peste trei mii de ani. Astfel judecata anunțată de Moise sau Isaia va veni ÎN CURÂND.

Această raportare a lui Dumnezeu la TIMP ne ajută să înțelegem că El nu întârzie în împlinirea făgăduinței Sale că va judeca lumea, făgăduință rostită cu mult înainte de Isus și reînnoită acum de Isus. Din perspectiva eternității Sale, El nu întârzie, căci o mie de ani sunt ca o zi. Din perspectiva implicării Sale în istoria omenirii și a faptului că o mie de ani sunt ca o zi strălucește ÎNDELUNGA SA RĂBDARE. Dumnezeu RĂBDĂ nedreptățile din lumea aceasta, și nu aduce ÎNCĂ judecata care i-ar duce odihna căci dorește ca nici unul să nu piară și toți să vină la pocăință. Până la venirea judecării Sale mai există posibilitatea POCĂINȚEI. Când vine judecata Sa, nu mai există această posibilitate.

Și aici revenim la marea noastră dilemă: cum să ne raportăm la ziua judecării? Să privim la dorința lui Dumnezeu ca nimeni să nu piară și ne rugăm ca în vechime la amânarea venirii judecării? Să ne bucurăm că ziua judecării nu a venit încă și să luptăm cu toată ființa noastră pentru întoarcerea oamenilor la Domnul? Să laudăm îndelunga Sa răbdare și să sperăm că ea va continua CÂT MAI MULT în istorie? Cum să ne raportăm la dorința lui Dumnezeu de a mântui toți oamenii și la îndelunga Sa răbdare? Și dacă la Domnul o mie de ani sunt ca o zi să ne raportăm prin această lentilă la promisiunea lui Isus: Eu vin CURÂND?

Să vedem cum continuă Petru. Deși Petru afirmă această raportare a lui Dumnezeu la timp, El nu pare să aplice această lentilă la promisiunea iminenței venirii lui Hristos și nu explică sensul LITERAL al promisiunii doar ca POSIBILITATE, ci ca și IMINENȚĂ. Petru confirmă în 3:1-4 că creștinii trăiau DEJA în vremurile din urmă. În 1 Petru 4:17 el afirmă că ei se află în CLIPA în care judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu. El apoi îndeamnă pe credincioși în 2 Petru 3:11-14 să aștepte și să grăbească venirea zilei lui Dumnezeu. A aștepta venirea zilei lui Dumnezeu, nu înseamnă a aștepta moartea. Creștinul este chemat să aștepte momentul istoric al revenirii Domnului. Petru nu le putea cere acest lucru creștinilor fără să reafirme iminența revenirii Domnului. Și apoi, deși dorința lui Dumnezeu este ca nimeni să nu piară, totuși credinciosul este chemat acum să GRĂBEASCĂ venirea zilei lui Dumnezeu!!! El nu e chemat să amâne, să prelungească paranteza harului și îndelungii Sale răbdări, ci să o SCURTEZE! De ce? Cum se împacă această perspectivă cu cea a dorinței lui Dumnezeu ca nimeni să nu piară și să vină la pocăință? Aici pare o mare taină care merită explorată!

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este MÂNTUIRE. Dacă Domnul nu aduce judecata, este din pricina faptului că mai sunt oameni care trebuie să fie mântuiți. Deși a câștigat în Hristos deja biruința și poate aduce oricând judecata și sfârșitul tuturor lucrurilor, Dumnezeu nu aduce judecata căci are în vedere mântuirea celor aleși. El este îndelung răbdător pentru ca toți cei aleși să fie mântuiți. Pavel înțelege acest lucru și ne învață să RĂBDĂM totul pentru cei aleși. Dacă Hristos nu s-a reîntors înseamnă că mai sunt oameni aleși ce trebuie să fie mântuiți. Pentru ei trebuie să răbdăm TOTUL, inclusiv o prelungire a perioadei dintre rostirea promisiunii: Eu vin curând! și împlinirea acestei promisiuni.

Și atunci noi trebuie să prelungim perioada sau să o scurtăm? În ce sens trebuie să ACȚIONĂM noi? Petru ne explică: așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu. Noi trebuie să acționăm în sensul scurtării perioadei. Cum se împacă acest lucru cu îndelunga răbdare și dorința lui Dumnezeu ca toți să vină la pocăință? În Romani 11 Pavel ne vorbește despre numărul deplin al Neamurilor, iar în Apocalipsa 6:10-11 pe care l-am citat deja, ni se dă același răspuns: trebuie să se îplinească un număr al celor aleși, al celor mântuiți. Trăind în evlavie și neprihănire, împlinindu-ne mandatul preoției conlucrăm cu Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Și ASTFEL grăbim atât împlinirea numărului deplin al neamurilor cât și venirea zilei lui Dumnezeu.

Dar ce înseamnă acest număr deplin al Neamurilor? Am mai comentat acest aspect. Putem să ne gândim la un număr mare, și că e nevoie de multe mai generații ca acest număr să se îplinească, și de aici necesitatea celor 2000 de ani din istoria Bisericii. Însă aici intrăm pe un teren alunecos, în care Scriptura nu dă multe lămuriri, și deci putem doar să speculăm. Dacă este să rămânem la ce este scris numărul deplin al Neamurilor trebuie legat de ducerea Evangheliei la toate Neamurile.

Dumnezeu a premeditat formarea popoarelor în istorie. Dumnezeu este Dumnezeu tuturor popoarelor. El va judeca toate popoarele. El este preocupat de destinul fiecărui popor. Diversitatea culturilor și limbilor popoarelor izvorăsc din infinitatea mărețului Creator. Dumnezeu are o mare dorință ca în Noul Ierusalim să fie oameni din ORICE popor, din ORICE seminție, din ORICE limbă! Și mai vrea ceva. El a expus toate popoarele la mărturia Creației și conștiinței (vezi Romani 1-3). Dar El vrea ca oameni din toate limbile și popoarele să intre în Împărăție pentru auzirea Evangheliei lui Hristos. De aici, rațiunea mării trimiteri. Domnul ne-a arătat în Vechiul Testament că poate mântui oameni doar pe baza mărturiei Sale în creație, în conștiință, în istorie și în viața particulară a oamenilor. Ne putem întreba ce se întâmplă cu un suflet care moare fără să fi auzit vreodată de Isus? Să nu ne grăbim să răspundem. Dorim ca toți oamenii să audă de Isus ca să fie mântuiți, dar în același timp nu cred că putem afirma că dacă cineva nu a auzit de Isus va merge sigur în iad. Dumnezeu este drept. El ne judecă după CÂT ni s-a revelat, după mărturia pe care ne-a dat-o. Atunci ce ne motivează la misiune, dacă oamenii ar putea fi mântuiți chiar dacă nu aud de Isus? Dumnezeu dorește să expună toate neamurile la mărturia Evangheliei lui Hristos care este o mărturie MULT MAI MARE decât cea a creației. În Noul Legământ există această mărturie puternică. Dacă iubim oamenii și ne dorim mântuirea lor, trebuie să îi expunem la această MAXIMĂ mărturie, și poate atunci, ce nu a reușit să facă mărturia creației va face mărturia lui Hristos în inimile lor. Dumnezeu, în dragostea Sa, dorește să expună toate neamurile la mărturia Sa maximă care este în Hristos. De-abia APOI va putea aduce judecata sa peste toate Neamurile.

Dumnezeu, în marea Sa dragoste, nu vrea să aducă judecata FINALĂ până când toate neamurile nu au fost expuse Evangheliei. Dumnezeu are nevoie Să se convingă pe Sine pentru a aduce judecata FINALĂ. Și Se pare că singurul MOD prin care se poate convinge pe Sine să aducă judecata este expunerea tuturor popoarelor la oferta Sa maximă față de lume în Hristos

Isus, Fiul Său. Și când această extraordinară mărturie va ajunge la toate Neamurile, și va fi respinsă, DOAR ATUNCI, Dumnezeu va putea decide momentul judecății. Ducerea Evangheliei la toate Neamurile pare a fi cheia înțelegerii venirii Domnului. Ea este elementul care „împacă” dragostea și dreptatea Creatorului, care soluționează celebra zbatere din inima Sa revelată în Osea 11:8:

- Cum să te dau Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă? (Osea 11:8)

Acesta este inima Creatorului înaintea unui Israel curvar și necredincios care merita din plin judecata Sa! Ca Mireasa nu putem decât să urmărim inima Mirelui. Ca ucenici nu putem fi mai presus de Învățător. Ca robi trebuie să ne urmărim Stăpânul. Nu putem fi deci nici MAI MILOȘI ca Domnul, dar nici mai DREPTI ca El. Dumnezeu a găsit cu cale să își soluționeze dileme zbaterii dintre dragostea și judecata Sa față de Israel prin trimiterea Fiului Său la ei. Iată ce ne spune Mântuitorul în pilda vierilor:

33. Ascultați o altă pildă. Era un om, un gospodar care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri și a plecat în altă țară.
34. Când a venit vremea roadelor, a trimis pe robii săi la vieri, ca să ia partea lui de rod.
35. Vierii au pus mâna pe robii lui, și pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre.
36. A mai trimis alți robi, mai mulți decât cei dintâi; și vierii i-au primit la fel.
37. La urmă, a trimis la ei pe fiul său, **zicând: „Vor primi cu cinste pe fiul meu!”**
38. Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: „Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui.”
39. Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât.
40. Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora?”
41. Ei l-au răspuns: „Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde, și via o va da altor vieri, care-i vor da roadele la vremea lor.”
42. Isus le-a zis: „N-ați citit niciodată în Scripturi că: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri”?”
43. De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.
44. Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va

spulbera.”

45. După ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și fariseii au înțeles că Isus vorbește despre ei

46. și căutau să-L prindă; dar se temeau de noroade, pentru că ele Îl socoteau drept proroc.

Poate vor primi cu CINSTE pe Fiul Meu! – aici este inima Tatălui, care vrea să facă TOT ce se poate pentru a mântui pe Israel. Dar Israel respinge pe Fiul și atunci este lepădat și judecat. Dar Dumnezeu nu este părtinitor. El vrea să arate același HAR tuturor neamurilor. și atunci prin Biserică, trimite pe Fiul Său, la toate Neamurile! Hristos este mărturia MAXIMĂ și ULTIMĂ pe care Creatorul o face omenirii. Mai mult de atât, nu are ce oferi! De aceea, este și ULTIMA ofertă, chemare! Și când mărturia FIULUI va ajunge la toate popoarele, de-abia atunci, Dumnezeul iubirii va putea aduce judecata FINALĂ! Această perspectivă se armonizează cu explicația lui Petru din 2 Petru 3:9, când el spune: care dorește ca TOȚI să vină la pocăință. Petru nu ne vorbește despre cei aleși, ci despre TOȚI oamenii! Dumnezeu își arată dorința mântuirii față de TOȚI oamenii prin expunerea tuturor popoarelor la mărturia Fiului Său!

Deci, din perspectiva atotștiinței Lui, numărul deplin al Neamurilor cu siguranță că este și un număr precis, și are în vedere pe toți cei aleși în El înaintea de întemeierea lumii pentru ca minunata construcție a Noului Ierusalim (făcut din PIETRE VII!) să fie completă. Noi nu avem însă acces la această perspectivă, și putem doar specula. Însă pe noi Hristos ne-a trimis la TOATE Neamurile și ne-a spus: ATUNCI va veni sfârșitul. Dacă Dumnezeul milei poate aduce judecata doar după acest moment al mărturiei mondiale, înseamnă că la fel trebuie să gândim și noi! Până să vină acest moment să răbdăm împreună cu Dumnezeu pentru mântuirea tuturor celor aleși. Dar în același timp suntem chemați să GRĂBIM venirea. Iar grăbirea are în vedere ducerea Evangheliei la marginea pământului. Petru nu aduce în discuție acest lucru aici, dar trăirea noastră în evlavie acolo unde ne-a așezat Domnul este CHEIA ducerii Evangheliei la marginile pământului! Vom detalia acest aspect în Matei 24 și 28. Nu putem fi deci MAI MILOȘI decât Domnul. Domnul ne cheamă să ne rugăm pentru venirea Sa și să grăbim venirea sa care înseamnă aducerea judecății. Dar trebuie să o grăbim pe căile Sale. Și Domnul ne dă cheia misterioasă: duceți Evanghelia la toate Neamurile! Numărul deplin al Neamurilor NU SE VA ÎMPLINI deci prin mii de ani de expune doar a UNOR Neamuri la mărturia Evangheliei. Numărul deplin al Neamurilor se va ÎMPLINI doar după ce toate Neamurilor vor fi expuse SIMULTAN Evangheliei!

De aceea a aștepta ziua Domnului, nu înseamnă a aștepta să treacă acel număr predestinat de generații din istorie care va face posibil împlinirea numărului deplin al Neamurilor. A aștepta ziua Domnului înseamnă a te încinge cu toate puterea Evangheliei și a conlucra cu toată puterea din cer și de pe pământ pentru ducerea Evangheliei la toate popoarele! Și PRIMUL PAS și cel mai important este să TRĂIEȘTI și să CREȘTI în EVLAVIE acolo unde te-a așezat Domnul!!!

Petru ne vorbește despre o AȘTEPTARE activă. Este singurul MOD de a aștepta. În toate

epistolele, NOULUI Testament, precum și în Evanghelie, a AȘTEPTA venirea Domnului înseamnă a te implica cu toată ființa în bătăliile Lui! De fapt, nu poți să aștepti fără să grăbești. Așteptarea și grăbirea sunt două fațete ale aceluiași lucru: printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind... Nu poți să aștepti fără să grăbești, și nu poți grăbi fără să aștepti. Așteptarea și grăbirea sunt două fațete ale TRĂIRII în EVLAVIE!

Putem observa faptul că Noul Testament vorbește foarte des de așteptare, și doar o singură dată de grăbire. Dar este o observație greșită. E adevărat că cuvântul GRĂBIRE se găsește rostit o singură dată. Dar ideea teologică de grăbire, de conlucrare a Bisericii cu Hristos pentru bătălia revenirii Sale străbate TOT Noul Testament și are rădăcini în TOT vechiul Testament. În Matei 7 când am vorbit despre grăbirea venirii Domnului nu m-a bazat pe pasajul din 2 Petru. Argumentația a fost realizată pe baza a zeci și sute de pasaje din Noul și Vechiul Testament. De asemenea, e important să vedem cum definește Noul Testament AȘTEPTAREA venirii Domnului. A aștepta venirea Domnului înseamnă a răspunde cu toată credincioșia Marii Trimiteri (care vizează TOȚI ucenicii lui Isus) și a lucra cu toată puterea Evangheliei pentru evanghelizarea tuturor Neamurilor! Este singurul MOD de aștepta. Deci prin definiție, a aștepta venirea Domnului înseamnă a conlucra cu Domnul pentru grăbirea acestei zile!

2 Petru cap.3 aduce niște nuanțe noi care sunt binevenite. Dar mare atenție la CE SPUNE și la CE NU SPUNE Petru. Prin argumentația sa el nu renunță la sensul literal al IMINENȚEI venirii Domnului și nu le spune (ce am spune noi acum după 2000 de ani de istorie!):

- La Domnul timpul curge altfel. Deci în curând ar putea să însemna și peste 2000 de ani. Dar noi nu știm ziua. Deci ar PUTEA fi și în timpul generației noastre, la fel cum ar PUTEA LA FEL DE BINE să fie peste 2000 de ani. Și Domnul vrea ca TOȚI să vină la pocăință. Și de aceea poate amâna în dragostea Sa judecata și câteva MII de ani. El este îndelung răbdător, și de aceea așa trebuie să fim și noi și să fim gata să acceptăm și o AȘTEPTARE de câteva mii de ani.

Petru nu le transmite acest lucru destinatarilor. El afirmă că la Domnul timpul curge altfel, că El vrea ca toți să fie mântuiți, că îndelunga Sa răbdare este mântuire, dar el afirmă și că venirea Domnului este iminentă și că Domnul vrea să vină! De aceea ea trebuie și așteptată și grăbită! Petru nu renunță la sensul apostolic, literal al interpretării promisiunii: Eu vin *curând*! Dacă Petru și apostolii ar fi înțeles IMINENȚA venirii Lui așa cum tindem să înțelegem noi, acum după 2000 de ani, atunci ar fi trebuit să le transmită destinatarilor lor următorul mesaj:

- Biruința a fost deja câștigată la cruce. Hristos poate reveni ORICÂND. Noi nu știm însă CÂND. Acest oricând poate la fel de bine să fie în timpul generației noastre, dar poate la fel de bine să fie peste o mie de ani. Dar pentru că noi nu știm CÂND trebuie să punem în calcul și POSIBILITATEA revenirii Sale în timpul vieții noastre. Isus a spus că vine ÎN CURÂND. Dar la El timpul curge altfel, și moartea oricum este aproape. Deci nu putem pe baza promisiunii ÎN CURÂND să

credem că El va reveni în timpul generației noastre. Pe de altă parte, oricum vom muri curând și vom intra în realitatea venirii Sale.

Nu găsim nicăieri în noul Testament aceste explicații, acest spirit, acest mod de gândire, care însă ne caracterizează pe noi acum după 2000 de ani de istorie. La nivelul de înțelegere la care sunt acum, iată ce cred:

- Că nu putem interpreta MAI BINE ca apostolii sensul și semnificația cuvintelor lui Isus, chiar după 2000 de ani de istorie.
- Că trebuie să rămânem la interpretarea apostolică a cuvintelor lui Isus, CHIAR DACĂ nu înțelegem de ce Isus nu a venit în curând în sens literal. Cu alte cuvinte chiar după 2000 de ani, noi trebuie să credem că acel ÎN CURÂND rămâne valabil și să credem ca și apostolii că o generație este îndeajuns ca Evanghelia să ajungă la marginile pământului, și că venirea Domnului este aproape (și nu doar posibilă) în generația în care suntem.

Și mai cred că credința noastră în sensul literal al promisiunii ÎN CURÂND poate fi înțeleasă prin explorarea variabilei necredincioșia Bisericii. Scriptura nu ne explică ce este cu cei două mii de ani, căci Scriptura s-a finalizat ÎNAINTE de cei 2000 de ani. Deci pășim pe un teren alunecos. Nu este scris, iar noi trebuie să rămânem la ce este scris. Dar putem încerca să interpretăm în lumina a ce este scris, însă necufundând ce este scris cu interpretările noastre amprentate de erori umane. Cred însă că reactivarea unei așteptări mature și entuziaste a iminentei venirii a Domnului (ce caracteriza Biserica primară) poate fi susținută prin explorarea variabilei umane în planul desăvârșit al Domnului.

Vechiul Legământ a însemnat faptul că Dumnezeu a încheiat un legământ cu poporul Israel. În acel legământ, Domnul a inclus un șir de promisiuni și un șir de blesteme. Promisiunile însă era **CONDIȚIONATE** de credincioșia lui Israel. Dacă Israel nu era credincios, Dumnezeu rămânea credincios și nu împlinea promisiunile Sale, ci aducea blestemele Sale asupra poporului. Când Dumnezeu rostea anumite promisiuni, El nu adăuga de fiecare dată și **CONDIȚIA (dacă vei asculta..)**. Dar din pricina că promisiunile sunt făcute ÎN CADRUL LEGĂMÂNTULUI, și din pricina caracterului lui Dumnezeu, elementul de **CONDIȚIONARE** este **SUBÎNȚELES**. La fel este și cu anunțarea judecății. Nu de fiecare dată când se anunță **JUDECATA** se specifică explicit și posibilitatea evitării judecății lui Dumnezeu, dar din pricina Legământului și din pricina caracterului lui Dumnezeu, această posibilitate este de la sine înțeleasă.

Iată cum ne învață Ieremia să ne raportăm atât la **PROMISIUNILILE** minunate ale lui Dumnezeu cât și la vestirea **JUDECĂȚILOR** Sale înfricoșătoare:

1. Cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului și care sună astfel:
2. „Scoală-te și coboară-te în casa olarului; acolo te voi face să auzi cuvintele Mele!”

3. Când m-am coborât în casa olarului, iată că el lucra pe roată.
4. Vasul pe care-l făcea n-a izbutit – cum se întâmplă cu lutul în mâna olarului. Atunci el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă.
5. Și cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:
6. „Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui Israel? – zice Domnul. Iată, cum este lutul în mâna olarului așa sunteți voi în mâna Mea, casă a lui Israel!
7. Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa și că-l voi nimici;
8. dar dacă neamul acesta despre care am vorbit astfel se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie Îmi pare rău de răul pe care Îmi pusesem în gând să i-l fac.
9. Tot așa însă deodată zic despre un neam, sau despre o împărăție, că-l voi zidi sau că-l voi sădi.
10. Dar dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea și n-ascultă glasul Meu, atunci Îmi pare rău și de binele pe care aveam de gând să i-l fac.
11. De aceea, vorbește acum oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului și zi: „Așa vorbește Domnul: „Iată, pregătesc o nenorocire împotriva voastră și fac un plan împotriva voastră. De aceea, întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptați-vă umbletele și faptele!”

(Ieremia 18:1-11)

Dumnezeu nu aplică aceste principii ale legământului doar la destinul lui Israel, ci la destinul TUTUROR popoarelor. Este fundamental să înțelegem că PROMISIUNILE binecuvântării și mântuirii rostite de un Dumnezeu drept și demn sunt PRIN DEFINIȚIE condiționate.

Nu învățăm acest lucru oare de la tatăl nostru Avraam, tatăl credinței, cel mântuit prin har și nu prin fapte?

1) Dumnezeu ***il cheamă*** pe Avraam rostindu-i niște minunate promisiuni:

1. Domnul zisesese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.
2. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.
3. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.

(Gen.12:1-3).

ii) Apoi, **reînnoiește** aceste promisiuni:

5. Avram a luat pe Sarai, nevasta sa, și pe Lot, fiul fratelui său, împreună cu toate averile pe care le strânseseră și cu toate slugile pe care le câștigaseră în Haran. Au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan.

6. Avram a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Canaanii erau atunci în țară.

7. Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului care i Se arătase.

(Gen.12:5-7)

iii) Și apoi, **le reînnoiește din nou** după despărțirea de Lot:

14. Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus;

15. căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac.

16. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată.

17. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da.”

18. Avram și-a ridicat corturile și a venit de a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului.

(Gen.14:14-18)

iv) Și apoi Domnul **pecetluiește aceste promisiuni printr-un legământ**:

7. Domnul i-a mai zis: „Eu sunt Domnul care te-am scos din Ur, din Haldeea ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.”

8. Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?”

9. Și Domnul i-a zis: „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.”

10. Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despiciat în două și a pus fiecare bucată una în fața alteia; dar păsările nu le-a despiciat.

11. Păsările răpitoare s-au năpustit peste stârvuri; dar Avram le-a izgonit.

12. La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avram; și iată că l-a apucat o groază și un mare întuneric.
13. Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani.
14. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de-acolo cu mari bogății.
15. Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită.
16. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.”
17. După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adânc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate.
18. În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: „Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat,
19. și anume: țara cheniților, a cheniziților, a cadmoniților,
20. a hetiților, a fereziților, a refaimiților,
21. a amoriților, a canaaniților, a ghirgasiților și a iebusiților.”

(Gen.15:7-21)

v) Și apoi vine cu **semn al legământului**:

1. Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană.
2. Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespuse de mult.”
3. Avram s-a aruncat cu fața la pământ; și Dumnezeu i-a vorbit astfel:
4. „Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri.
5. Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam; căci te fac tatăl multor neamuri.
6. Te voi înmulți nespuse de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați.
7. Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine, din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeuul tău și al seminței tale după tine.
8. Ție, și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi

da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică; și Eu voi fi Dumnezeuul lor.”

9. Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să păzești legământul Meu, tu și sămânța ta după tine, din neam în neam.

10. Acesta este legământul Meu pe care să-l păziți între Mine și voi, și sămânța ta după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur.

11. Să vă tăiați împrejur în carnea prepuțului vostru: și acesta să fie semnul legământului dintre Mine și voi.

12. La vârsta de opt zile, orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur, neam după neam: fie că este rob născut în casă, fie că este cumpărat cu bani de la vreun străin, care nu face parte din neamul tău.

13. Va trebui tăiat împrejur atât robul născut în casă, cât și cel cumpărat cu bani; și astfel legământul Meu să fie întărit în carnea voastră ca un legământ veșnic.

14. Un copil de parte bărbătească netăiat împrejur în carnea prepuțului lui să fie nimicit din mijlocul neamului său: a călcat legământul Meu.”

(Gen.17:1-14)

Vi) Și apoi vine **cu o minune (nașterea lui Isaac) pentru a confirma din nou legământul:**

15. Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevasta ta, Sarai; ci numele ei să fie Sara.

16. Eu o voi binecuvânta, și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta, și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.”

17. Avraam s-a aruncat cu fața la pământ și a râs, căci a zis în inima lui: „Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?”

18. Și Avraam a zis lui Dumnezeu: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!”

19. Dumnezeu a zis: „Cu adevărat, nevasta ta, Sara, îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el.

20. Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face să crească și îl voi înmulți nespuse de mult; doisprezece voievozi va naște, și voi face din el un neam mare.

21. Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta.”

(Gen.17:15-21)

vii) Și apoi vine **cu un JURĂMÂNT** pentru a confirma din nou promisiunile

16. și a zis: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu,

17. te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.

18. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea (Gen.22:16-18)

Dar erau aceste promisiuni pentru AVRAAM un CEC în alb? Sau erau ele condiționate de credințioșia sa? Și vorbim de Avraam, cel îndreptăți prin har și nu prin fapte?

Geneza ne arată CLAR că toate aceste promisiuni erau condiționate de CREDINȚA lui Avraam și de ascultarea Sa de Domnul. Chiar din promisiunile citate mai sus vedem elemente de condiționare:

- Ieși din țara ta, din familia ta... și Eu te voi face un neam mare...
- Umblă înaintea Mea și fii fără prihană...

Și Dumnezeu vine să reînnoiască și să amplifice promisiunile DUPĂ ce Avraam mai face un pas al credinței și al ascultării. Reînnoirea promisiunii era ca o confirmare că pe ACEST DRUM AL ÎNCREDERII ÎN MINE ȘI AL ASCULTĂRII DE MINE te voi asculta. Dumnezeu plusează în a ÎNTĂRI promisiunea DOAR ÎN MĂSURA în care Avraam PLUSEAZĂ în credință și ascultare.

Dar elementul condiționării promisiunilor avraamice este prezentat și EXPLICIT de către Dumnezeu ÎNSUȘI în cartea Geneza:

a) Gen.15:6

Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.

Și pe această bază, a încheiat Dumnezeu legământul cu Avraam.

b) Gen.17:9

Să păzești legământul Meu, tu și sămânța ta după tine, din neam în neam.

c) Gen.18:17-19

Atunci Domnul a zis: Să ascund Eu oare de Avraam ce am de gând să fac? Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate Neamurile

pământului. CĂCI îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui să țină Calea Domnului făcând ce este drept și bine pentru ca ASTFEL Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit...

d) **Gen.22:16-18**

16. și a zis: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul: **pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai crutat pe fiul tău, pe singurul tău fiu,**

17. te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.

18. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, **pentru că ai ascultat de porunca Mea!**

e) **Gen.26:1-5**

1. În țară a venit o foamete, afară de foametea dintâi, care fusese pe vremea lui Avraam. Isaac s-a dus la Abimelec, împăratul filistenilor, la Gherar.

2. Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Nu te coborî în Egipt! Rămâi în țara în care îți voi spune.

3. Locuiește ca străin în țara aceasta; Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta; căci toate ținuturile acestea ți le voi da ție și seminței tale și voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău, Avraam.”

4. Îți voi înmulți sămânța, ca stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea; și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, ca răsplată,

5. **pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele și legile Mele.**”

Promisiunile făcute lui Avraam au fost condiționate de ascultarea Sa de Domnul. Dar O PARTE din promisiunile făcute lui Isaac și Iacov sunt un CEC IN ALB din pricina lui Avraam. Aceste promisiuni au în vedere faptul că Dumnezeu va proteja existența istorică a poporului Israel, ca prin istoria acestui popor va pregăti venirea lui Mesia, și că din el va veni Mesia. Dar dimensiunea eternă a promisiunilor avraamice RĂMÂN condiționate de credințioșia lui Isaac, Iacov și a tuturor evreilor. Ei sunt predestinați la o slujbă istorică dar nu la mântuire. Pentru a intra în mântuire trebuie să fie copiii spirituali ai lui Avraam și să urmeze calea credinței acestuia. Pentru a intra în slujba istorică, nu trebuie să facă nimic. Ei sunt deja în ea din pricina lui Avraam! Și vor rămâne în slujba istorică chiar dacă sunt necredincioși și chiar dacă ar dori să nu facă parte din această slujbă istorică. Aceasta este PREDESTINAREA pe care o explică Pavel în Romani cap.9 și pe care o APLICĂ LUI Israel și nu tuturor Neamurilor!

Revenim la Avraam. Promisiunile Domnului făcute față de Avraam sunt condiționate de ascultarea lui Avraam. Noul Testament ÎNTĂREȘTE acest lucru

1. Ce vom zice, dar, că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?
2. Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.
3. Căci ce zice Scriptura? **„Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”**
4. Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;
5. pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.
6. Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.
7. „Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!
8. Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!”
9. Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire.”
10. Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.
11. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta;
12. și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al aceluia care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur.
13. În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.
14. Căci, dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică, și făgăduința este nimicită;
15. pentru că Legea aduce mânie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.

16. De aceea moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie cheazășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,

17. după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu în care a crezut, care învie morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.

18. Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

19. Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.

20. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,

21. deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și îplinească.

22. De aceea credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire.”

23. Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”;

24. ci este scris și pentru noi, cărora, de asemenea, ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru,

25. care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți. (Romani 4)

Pavel confirmă că promisiunile avraamice au fost condiționate de credința lui Avraam. Iacov le vede condiționate de ASCULTAREA LUI Avraam, (vezi Iacov 2). Pavel vorbește despre aceste lucruri în contextul mântuirii doar prin HAR. Pentru Pavel ideea de condiționare, de variabilă a credincioșiei umane, de răspuns participativ liber al ființei umane, NU INTRĂ ÎN CONTRADICȚIE cu mântuirea doar prin har, în care doar Dumnezeu este slăvit! De ce ar intra atunci în contradicție pentru mințile noastre? Teoria predestinării inventează această contradicție (prin deducția unei logici umane simpliste) și apoi o soluționează această contracție NEGÂND variabila RĂSPUNULUI uman la chemarea harului divin.

Dar dacă pentru Avraam, tatăl tuturor credincioșilor, toate promisiunile primite de el AU FOST condiționate de credincioșia sa, și dacă în cadrul Vechilului Legământ promisiunile sunt prin definiție CONDIȚIONATE, și dacă din pricina caracterului lui Dumnezeu orice promisiune a MÂNTUIRII este condiționată prin definiție față de orice popor, atunci oare cum trebuie să ne

raportăm la promisiunile Noului Legământ? Răspunsul pare foarte clar: LA FEL!

Iar Noul Testament confirmă din plin acest lucru. La Cina cea de taină, când Isus așează temeliile Noului Legământ el INSISTĂ pe elementul de CONDIȚIONARE. Citiți Ioan 13-17 în acest sens și observați de CÎTE ori apare elementul de condiționare: **Dacă** rămâneți în Mine, **dacă** păziți poruncile Mele, **dacă** veți fi una, **dacă** Mă iubiți, dacă... Și cuvintele au fost rostite INIȚIAL apostolilor. Nici măcar apostolii nu au primit un CEC în alb. Cu atât mai puțin NOI!

Toate epistolele pauline, petrine și iohanine sunt PLINE de reînnoirea elementului de CONDIȚIONARE. Lucrarea Duhului Sfânt în noi este CONDIȚIONATĂ de credințioșia noastră. Duhul va opera în noi mântuire, sfințire putere, transformarea DOAR DACĂ și DOAR în măsura în CARE noi vom fi credințioși și vom rămâne în Hristos. Toate promisiunile Sale sunt DA ȘI AMIN în Hristos, și DOAR în Hristos!

Necredințioșia noastră este avertizată cu părăsirea noastră de către Duhul lui Dumnezeu și lepădarea noastră. Acest avertisment este valabil atât cu privire la indivizi (vezi avertismentele din epistole către evrei) cât și cu privire la o întregă Biserică locală (vezi avertismentele Domnului față de bisericile Apocalipsei), precum și cu privire la Biserica Universală (vezi avertismentul lui Pavel față de Biserică din Romani 11).

Este important să observăm că două scrieri mai târzii din secolul întâi (Evrei și Apocalipsa) insistă FOARTE MULT pe partea de AVERTIZARE și pe partea de CONDIȚIONARE. Oare de ce?

În Apocalipsa TOATE promisiunile adresate tuturor Bisericilor sunt CONDIȚIONATE. Așa începe Apocalipsa: cu avertismente și promisiuni CONDIȚIONATE adresate Bisericilor din Asia Mică. Elementul de CONDIȚIONARE este apoi reînnoit în toate celelalte 6 secțiuni ale Apocalipsei.

Cum să interpretăm deci PROMISIUNILE rostite în contextul Marii Trimiteri?

18. Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „**Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.**

19. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

20. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. **Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.**” Amin

Sunt ele UN CEC în alb pentru Biserică. Sau sunt ele CONDIȚIONATE? În mod cert sunt CONDIȚIONATE de credințioșia Bisericii. Deci ducerea Evangheliei la toate Neamurile prin puterea lui Hristos este condiționată de credințioșia Bisericii.

Și acum întrebarea întrebărilor: Este promisiunea (în sensul ei literal) Eu vin CURÂND?

o promisiune condiționată sau UN CEC IN ALB? Am comentat deja în Matei 7 că venirea Domnului este și o promisiune dar și o profeție care cu siguranță se va împlini. Dar promisiunea Eu vin CURÂND, este ea o promisiune condiționată sau necondiționată? Parcă îmi este teamă să răspund la această întrebare.

Dar în lumina a ce am scris până acum, îndrăznesc măcar să pun în calcul faptul că sensul literal al promisiunii este CONDIȚIONAT de ducerea Evangheliei la marginea pământului și deci de credințioșia Bisericii. Astfel, promisiunea a fost valabilă în secolul întâi și în fiecare secol. Și este valabilă în sensul ei literal și pentru noi acum și aici! Aceasta înseamnă că dacă sunt necredincios sau văd necredințioșia Bisericii, pot sta liniștit că Domnul e departe?! Nu, căci promisiunea are în vedere Biserica Universală, pe care doar Domnul o cunoaște și o poate evalua. Eu pot evalua viața mea și a câtorva Biserici locale pe care le cunosc. Doar Domnul poate evalua credințioșia Bisericii Universale. Și atunci chiar dacă eu și Biserica mea suntem Laodicea, nu înseamnă că Domnul nu are pe pământ alte Biserici locale care să ducă repede prin puterea lui Hristos și prin accelerarea dată de prigoana lui Anticrist împlinirea mării trimiteri. Deci, iminența rămâne valabilă chiar dacă eu sunt necredincios. Dar dacă sunt credincios iminența este și ea valabilă căci conlucrez cu Domnul spre grăbirea acelei zile.

Cred că viața noastră de credințioșie față de Mire poate exploda atunci când vom înțelege sensul LITERAL al promisiunii Eu vin CURÂND, precum și elementul ei de CONDIȚIONARE. Și Pavel a crezut acest lucru și a așteptat venirea grăbind-o... și chiar dacă variabila necredințioșia Bisericii Universale a intervenit DINCOLO de ce ținea de el, Pavel nu cred că a crezut o minciună, o iluzie. El nu își cere scuze la sfârșit de alergare bisericilor că le-a indus așteptarea iminenței venirii a Domnului, ci se bucură că Domnul îi va da o cunună pentru că a IUBIT venirea Lui și îl îndeamnă FIERBINTE pe Timotei să ducă mai departe împlinirea Marii trimiteri prin propovăduirea Cuvântului SPRE ARĂTAREA Împărăției sale. Orice proclamare a Cuvântului aduce arătarea Împărăției mai aproape de noi! Nebunia credinței lui Pavel poate și trebuie trăită de orice credincios. Chiar acum după 2000 de ani trebuie să călcăm pe urmele lui în toate lucrurile! Și nu vom putea greși! Iar perspectiva propusă mai sus, ne ajută să repetăm nebunia apostolului și să AȘTEPTĂM o venire IMINENTĂ grăbind-o prin râvna noastră pentru Evanghelie!

Închei această incursiune în planul Domnului prin lentila oferită de Matei 11, cu un pasaj din Fapte cap.1. Apostolii l-au întrebat pe Domnului Însuși cu privire la sensul LITERAL al promisiunii ÎN CURÂND. Sa citim cu atenție ce le-a răspuns Mântuitorul:

6. Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: „**Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?**”

7. El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.

8. **Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în**

Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.”

9. După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.

10. Și, cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb

11. și au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”

12. Atunci ei s-au întors în Ierusalim din muntele numit al Măslinilor, care este lângă Ierusalim, departe cât un drum în ziua Sabatului.

(Fapte 1:6-12)

Nu e treaba noastră să știm vremurile și soroacele! Dar care e treaba noastră? Este să primim puterea Duhului și să ducem Evanghelia până la marginile pământului! Noi să ne vedem de treaba noastră (ducerea Evangheliei la marginile pământului) și Domnul Își va face treaba Lui (împlinirea promisiunilor Lui)! Aceasta e perspectiva echilibrată propusă de Domnul Însuși! Deci tot ce am scris este pentru a ajunge la acest punct și anume să înțelegem care este partea noastră, și să nu mai așteptăm anul magic al venirii fără să ne facem partea noastră, ci să perseverăm în partea noastră deplin încredințați că El Își va face partea Lui și Își va împlini TOATE făgăduințele Sale, inclusiv făgăduința Eu vin CURÂND! Vino, Doamne Isuse!